

Openbaringen 1: Het wegnemen van het voorhangsel van Christus

Door Dr. Stephen E. Jones

Bereastudies
Serieuze Bijbelstudie

Openbaringen 1: Het wegnemen van het voorhangsel van Christus

Door Dr. Stephen E. Jones

De Bijbelteksten in dit boekje komen uit de HERZIEN
STATENVERTALING (HSV) tenzij anders aangegeven.

Kopiëren voor niet-commerciële doeleinden toegestaan

Originele titel: *Revelation 1: The Unveiling of Jesus Christ*

Bereastudies
Serieuze Bijbelstudie

OPENBARINGEN 1: HET WEGNEMEN VAN HET VOORHANGSEL VAN CHRISTUS

DOOR DR. STEPHEN E. JONES

INHOUDSOPGAVE

Hoofdstuk 1: Het wegnemen van het voorhangsel van Christus	7
Hoofdstuk 2: Openbaringen 1:1-8	16
Hoofdstuk 3: Openbaringen 1:9-20	33

HOOFDSTUK 1

Het wegnemen van het voorhangsel van Christus

Het boek Openbaringen begint met het vertellen van de volledige titel van het boek zelf. Letterlijk vertaald staat er: Het ontsluiëren van Jezus Christus, ofwel **het wegnemen van het voorhangsel van Christus**.

Het Griekse woord waarmee "openbaring" is vertaald is apokalupsis, waardoor hier vaak naar verwezen wordt als "de Apocalyps". Dit woord wordt doorgaans gebruikt om goddelijk verwoestende gebeurtenissen aan te duiden, want het boek Openbaringen is zo goed als een synoniem geworden voor desastreuze gebeurtenissen die de wereld zouden vernietigen, in het bijzonder tijdens "de grote verdrukking".

Maar de letterlijke betekenis van het boek is "De ontsluiting". Het betekent "te openbaren" als in "openbaring", maar een meer accuraat beeld is het wegnemen van een voorhangsel om zo iets wat verborgen is te openbaren. Wat is het dan dat in dit boek achter een voorhangsel verborgen is? Het is Jezus Christus. Het is de ontsluiting van Jezus Christus en niet de ontsluiting van rampen of verdrukking of de antichrist.

In het algemeen kan het woord *apokalupsis* verwijzen naar goddelijke openbaring, zoals ook het geval is bij profetieën. Op deze wijze gebruikt Paulus de term in Galaten 1:12,

12 Want ik heb dat ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring [apokalupsis, "ontsluiering"] van [d.w.z. door] Jezus Christus.

Het woord duidt op een ontsluiting van waarheid dat eerst voor Paulus verborgen was in de tijd voor zijn bekering tot Christus. Toch is de openbaring van Jezus Christus meer dan een eerder verborgen waarheid. De echte waarheid is een Persoon. Johannes 1:1, 14 zegt dat Jezus het vleesgeworden Woord (logos) is. Johannes 17:17 zegt: "Uw woord [logos] is de waarheid." Dus Jezus is eveneens de vleesgeworden Waarheid" (Johannes 14:6).

Vandaar dat de openbaring van waarheid de openbaring van Jezus Christus is. Het is meer dan alleen maar een openbaring van feiten of toekomstige zaken. Het is het wegnemen van het voorhangsel waar Jezus Christus en Zijn heerlijkheid achter verborgen is. In Romeinen 8:19 zegt Paulus,

19 Met reikhalzend verlangen immers verwacht de schepping het openbaar worden [apokalupsis, "ontsluiering"] van de kinderen van God.

Het is geen profetische openbaring waar de schepping op wacht. Het is het wegnemen van het voorhangsel van Christus in de kinderen van God. Het wegnemen van het voorhangsel in de kinderen van God betekent dat Christus in hen of door hen zichtbaar wordt. Hebreëen 10:20 spreekt over "het voorhangsel, dat is door Zijn vlees". Een voorhangsel verbergt het licht of de heerlijkheid van Christus. Het wegnemen van het voorhangsel openbaart die heerlijkheid aan de wereld.

Het wegnemen van het voorhangsel van Christus is zodoende de tijd wanneer Zijn heerlijkheid voor allen zichtbaar wordt. Jezus Christus wordt zichtbaar in de wereld. Bij Zijn eerste komst was Hij op gebruikelijke wijze zichtbaar, want Johannes zegt in Johannes 1:14,

14 En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid gezien, een heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader), vol van genade en waarheid.

DE VOORHANGSELS IN DE TEMPEL

Het licht en de heerlijkheid die in Jezus was, werd door een vleeselijk voorhangsel verborgen, totdat de drie discipelen Zijn heerlijkheid bij de verheerlijking op de berg aanschouwden (Mat. 17:1, 2). Met Pinksteren nam de heerlijkheid van God inwoning in onze lichamen, waarbij het de oude tempel van Salomo verliet, een tempel gemaakt van hout en steen. Dit is het waar Paulus over spreekt als hij zegt dat ons lichaam een tempel van God is. Ook sprak hij van "Christus in u, de hoop op de heerlijkheid" (Kol. 1:27). Christus is inderdaad in ons, maar Hij wordt door het voorhangsel van ons vlees nog verborgen. Bij Zijn tweede komst zal het wegnemen van het voorhangsel ervoor zorgen dat Christus aan allen zichtbaar wordt.

Dit betekent echter niet dat een ieder Hem van aangezicht tot aangezicht zal zien. Want net zoals Mozes het noodzakelijk achtte om een sluier voor zijn gezicht te houden toen hij van de berg afkwam om zo de heerlijkheid van God te verbergen, zo zal ook Jezus Christus wederkomen met een sluier. Hij zal zichtbaar zijn, maar ook versluiert, want er zullen velen op aarde zijn die, gelijk Israël, zouden vluchten voor Hem en Zijn heerlijkheid (Ex. 34:30). Daarom is Zijn plan om Zichzelf te openbaren in de zonen van God. Zodoende verhult Hij Zich en Zijn heerlijkheid met hun vlees, zoals Zijn heerlijkheid ook bij Zijn eerste komst in vlees verhult was. Alleen zij die in de volkomen ervaring van het Loofhuttenfeest delen zullen Hem werkelijk van aangezicht tot aangezicht zien zonder voorhangsels waarmee Zijn heerlijkheid bedekt wordt.

Alle anderen zullen Hem door één, twee of drie voorhangsels zien. Het laatste voorhangsel waarmee het Heilige met het Heilige der Heiligen werd gescheiden is het enige echte voorhangsel, maar toch waren er nog twee andere restricties waar mensen voorbij moesten om God te ontmoeten. De eerste was de deur van de voorhof. In de tijd van Jezus zorgde een tussenmuur voor scheiding, waardoor vrouwen en heidenen niet in staat waren om door de deur te gaan. Paulus verwijst naar deze muur in Efeze 2:14,

14 Want Hij is onze vrede, Die beiden één gemaakt heeft. En door de tussenmuur, die scheiding maakte, af te breken,

De tweede barrière was de deur van het heiligdom zelf, waar alleen de priesters en de Nazireeërs door mochten.

De derde barrière was het voorhangsel voor het Heilige der Heiligen, waar niemand doorheen mocht, behalve de hogepriester, aan wie het was toegestaan om één dag in het jaar naar binnen te gaan – namelijk op de verzoendag.

Dus wanneer we lezen van een voorhangsel dat de mens van God scheidt, zoals dit in de tempel wordt afgebeeld, dan moeten we dit in wezen als drie voorhangsels opvatten waarmee de mens van God gescheiden is.

De niet-gelovigen zullen Hem door drie voorhangsels zien, want de tabernakel van Mozes bezat drie voorhangsels of deuren.

De gelovigen, zij die door het geloof gerechtvaardigd zijn, ofwel zij die Pasen hebben ervaren, zijn degenen die de deur van de tabernakel die tot de voorhof leidt zijn doorgedaan. Door het eerste voorhangsel voorbij te zijn gegaan worden zij nog maar door twee voorhangsels van de heerlijkheid van God gescheiden.

De ware Pinksterchristenen, zij die geheiligd en apart gezet zijn voor het priesterschap, zijn degenen die Pinksteren hebben ervaren. Zij zijn het tweede voorhangsel voorbijgegaan dat tot het Heilige leidt en worden slechts door het laatste voorhangsel met de heerlijkheid van God gescheiden.

De overwinnaars, zij die deel uitmaken van het lichaam van de Hogepriester naar de ordening van Melchizedek, zijn degenen die het Loofhuttenfeest zullen ervaren. Dit zijn degenen waarin Christus in de uiterste zin van het woord in hun loofhut woning neemt. Zij zullen toegang hebben tot het Heilige der Heiligen om Christus van aangezicht tot aangezicht in al Zijn heerlijkheid te aanschouwen.

Ik geloof dat alle mensen Christus zullen zien, maar de meesten zullen Hem slechts aanschouwen in de zonen van God (de overwinnaars). Niemand zal Christus zien zonder eerst door de barrières van de drie voorhangsels te gaan. Dit is het doel van "de openbaring van de kinderen van God" en "het wegnemen van het voorhangsel van Zijn heerlijkheid". In Openbaringen 1:7 zegt Johannes dat "elk oog Hem zal zien". Johannes zegt echter niet op welke manier of op welk tijdstip. Ik geloof dat uiteindelijk elk oog Hem zal zien, maar pas wanneer zij zijn voorbereid om door de juiste deur of het juiste voorhangsel te gaan. Eerst moeten zij door het geloof gerechtvaardigd worden, vervolgens geheiligd door de Geest en pas daarna zullen zij dat laatste voorhangsel voorbij kunnen gaan en Zijn heerlijkheid van aangezicht tot aangezicht aanschouwen.

Het wegnemen van het voorhangsel van Jezus Christus geschied op drie basisniveaus. Deze niveaus worden aangeduid door zowel de drie hoofdfestdagen van Israël – Pascha, Pinksteren en Loofhutten – als door de organisatie van het heiligdom. Op een persoonlijk vlak komen we in het Heilige der Heiligen door drie progressieve stappen van rechtvaardiging, heiliging en verheerlijking.

In de historische toepassing zijn de overwinnaars degenen die deze drie stappen tot de verheerlijking van het lichaam (de gerstoogst) ondergaan. Vervolgens bij de algemene opstanding, ofwel de tarwe oogst, zullen de rest van de gelovigen komen tot de volle wasdom en verheerlijking. Voor het overblijfsel van de schepping zal het wegnemen van het voorhangsel van Christus moeten wachten tot na hun oordeel (de druivenoogst, onder de voet vertrapt worden) in de zogenaamde "poel van vuur". Dit vuur is geen martelkamer, maar de "vurige wet" die bij de Sinai gegeven is (Deut. 33:2) en vanuit de troon van God stroomt (Dan. 7:9, 10). Een troon is een symbool van de wet en waar een monarch vanuit regeert en oordeelt.

Deze onderwerpen worden in andere boeken uitvoerig beschreven, in het bijzonder in het boek "De oordelen van de goddelijke wet". Het punt dat ik hier wil maken is dat het wegnemen van het voorhangsel van Jezus Christus naar mijn mening een aantal historische gebeurtenissen is als wel persoonlijke ervaringen als wij tot Hem aangetrokken worden. De feesten van Israël dienen op beide niveaus als profetie.

Op moment van schrijven is het wegnemen van het voorhangsel van Jezus Christus in de overwinnaars nog een toekomstig historische gebeurtenis. Hoewel sommigen nu al volgens de principes en de openbaring van het Loofhuttenfeest leven, is dit feest nog niet op de historisch bestemde tijd in vervulling gegaan.

Johannes schreef zelf dat het wegnemen van het voorhangsel van Jezus Christus spoedig zal geschieden (Op. 1:1). Johannes schreef dit in 96 n.Chr., wat ca. 63 jaar na de Pinksterdag in Handelingen 2 was. Als Johannes zelf spreekt over een toekomstige dag, dan is de Pinksterdag niet de vervulling van de heerlijkheid die Johannes in dit boek zag. Noch hadden hij of de andere discipelen deze laatste openbaring van Christus in henzelf al ervaren. Ook Petrus vermaant ons in 1 Petrus 1:13,

13 Omgord daarom de lendenen van uw verstand, wees nuchter en hoop volkomen op de genade die u gebracht wordt in de openbaring [apokalupsis] van Jezus Christus.

Net zoals Johannes spreekt Petrus over een toekomstige gebeurtenis. In 1 Petrus 4:13 zegt hij,

13 Maar verblijd u naar de mate waarin u gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, opdat u zich ook in de openbaring [apokalupsis] van Zijn heerlijkheid mag verblijden en verheugen.

Het punt is dat Christus zelfs nu in ons woont, maar dat Hij Zich achter een voorhangsel bevindt. Alleen door geestelijke onderscheidingsvermogen kan Christus gezien worden. Maar er komt een dag dat Christus in de kinderen van God geopenbaard wordt. Dan zal de mogelijkheid zich voordoen dat iedereen Hem in de kinderen van God zal zien. Als u moeite heeft om dit te begrijpen dan staat u daarin niet alleen. Ook Filippus, een discipel van Jezus worstelde hiermee. Hiervan lezen we in Johannes 14,

8 Filippus zei tegen Hem: Heere, laat ons de Vader zien en het is ons genoeg. 9 Jezus zei tegen hem: Ben Ik zo'n lange tijd bij u, en kent u Mij niet, Filippus? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien; en hoe kunt u dan zeggen: Laat ons de Vader zien? 10 Geloof u niet dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is? De woorden die Ik tot u spreek, spreek Ik niet uit Mijzelf, maar de Vader, Die in Mij blijft, Die doet de werken.

Jezus was de geopenbaarde Zoon van de Vader. Om de Vader te zien, hoefde iemand alleen maar Jezus te aanschouwen, want de Vader was in Hem en zij waren beide één.

Zo is op gelijke wijze op het volgende niveau Jezus het Hoofd en de "kinderen van God" Zijn lichaam. Wanneer het lichaam geopenbaard wordt zal men Jezus in hen zien, want zij zullen één met Hem zijn. Dit houdt niet in dat Jezus de Vader vervangen heeft of dat de kinderen van God Jezus, de Zoon van God, zullen vervangen. Het gaat niet om het vervangen van, maar om eenheid en om openbaring. Net zoals Jezus de Vader verheerlijkte door Hem, en niet Zichzelf, te openbaren, zo zullen ook de kinderen van God Christus verheerlijken door Hem, en niet zichzelf, te openbaren.

Het doel van deze openbaring is niet om aandacht en heerlijkheid aan te trekken, maar om de weg te tonen waar elk mens het pad kan vinden tot de volle aanwezigheid van God. Het doel van het openbaren van Christus aan een verloren en stervende wereld is om hen te vinden en hen de weg te tonen naar het leven in het Heilige der Heiligen. Het is om een voorbeeld te geven als "modelkinderen", opdat een ieder God zal kennen zoals zij God kennen.

Openbaringen 1:7 zegt dat "elk oog Hem zal zien", maar het zegt ons niet wanneer en op welke wijze. De meesten veronderstellen dat dit meteen zo zal zijn, maar de Schrift zegt dit niet. Het boek Openbaringen is een gedetailleerd verslag van hoe dit zal geschieden. Het is het verhaal van het wegnemen van het voorhangsel van Jezus Christus, want dat is het einddoel van de geschiedenis en het doel van dit Bijbelboek.

DE FUTURISTISCHE INTERPRETATIE VAN OPENBARINGEN

De futuristische interpretatie van het boek Openbaringen, dat door vele evangelische en fundamentalistische kringen wordt onderwezen, is een redelijke moderne en nieuwe innovatie, dat pas vanaf halverwege de 19^e eeuw populair werd. Het werd gepopulariseerd door "dr." Scofield, een man met een dubieus karakter die zichzelf zonder hoog of universitair onderwijs de titel doctor gaf.

In het begin van de 20^e eeuw werd Scofield financieel door een Joodse advocaat genaamd Samuel Untermyer gesteund. Deze Untermyer was een van de opmakers van de Federal Reserve Act (het opstellen van een centraal bankwezen in Amerika, vert.) en hij was de president van de occulte Lotus Club in New York. Untermyer bood Scofield gedurende twintig jaar gratis onderdak. In deze jaren schreef hij zijn verslag voor de Scofield Bible. Zijn motief was onomwonden gerelateerd aan de politiek, waarmee hij het fundament legde om christenen te overtuigen om in blind vertrouwen de Joodse staat te steunen, hetgeen alreeds gepland was door bepaalde machtige zionistische Joden. Hun motieven waren alles behalve christelijk.

De futuristische opvatting veranderde het Loofhuttenfeest in "de wegrukking" of "de opname", waarmee een vreemd concept binnen de profetische feestdagen werd geïntroduceerd. Het Feest van de Bazuinen duidt op de opstanding uit de dood bij het geschal van de laatste bazuin. De Verzoendag duidt op de grote dag van berouw en vasten dat op de opstanding volgt. Het Loofhuttenfeest is een zevendaagse periode waarbij de zeven drankoffers (schalen) van wijn uitgestort worden, waarbij elke dag op oordeel duidt. Tegelijkertijd storten de priesters in de tempel samen met de drankoffers van wijn ook drankoffers van water uit, waarmee de uitstorting van de Heilige Geest wordt aangeduid (Joh. 7:37-39).

Futuristen behouden het concept dat de opstanding de eerste gebeurtenis is waarmee de komst van Christus wordt aangeduid. Maar slechts enkelen verbinden dit met het Feest van de Bazuinen, ondanks dat dit feest in Joodse kringen al duizenden jaren bekend staat als "de dag van de ontwakende roep". Joden verbinden het Feest van de Bazuinen met de opstanding, zelfs wanneer de christenen deze waarheid zijn vergeten.

Negen dagen na het Feest van de Bazuinen vindt de Verzoendag plaats. Dit valt op de tiende dag van de zevende maand (Lev. 23:27). Sommige futuristen verbinden de Verzoendag met berouw, maar beperken dit normaliter tot een Joods berouw van de 144.000. Hun opvatting is dat de kerk rond de tijd van de opstanding (d.w.z. het Feest van de Bazuinen) is "weggerukt" of "opgenomen". Naar mijn mening zullen er zeker Joden zijn onder degenen die die dag berouw zullen tonen; echter, het echte berouw zal plaatsvinden onder de gelovigen die op dit moment niet eens weten dat ze berouw moeten tonen. De boodschap aan de kerk van Laodicea in de laatste dagen in Op. 3:17, 18 geeft de onwetendheid van de nood tot berouw van deze kerk in de laatste dagen weer.

De week van Loofhutten is de wettige tijd die nodig is om de priesters die geroepen worden om met Christus te regeren te wijden (te heiligen). Op. 5:10 en 20:16 verwijzen naar deze priesters. Uiteraard zijn dit niet de oude Levitische priesters, maar zijn zij van de ordening naar Melchizedek, waarvan Jezus Christus de Hogepriester is (Heb. 7:17). Daarnaast wordt het profetische patroon van heiliging in Leviticus 8:35 vastgesteld, waarbij Aäron en zijn zonen voor zeven volle dagen in de tabernakel moest verblijven en pas de achtste dag naar buiten mochten komen (Lev. 9:1).

In de tijd van Aäron zien wij dat de heerlijkheid van God op de achtste dag nadat de priesters uit de tabernakel waren gegaan aan het volk geopenbaard werd. Dit verhaal kunt u in Leviticus 9 vinden. Dit profeteert van de achtste dag van Loofhutten, wat in Johannes 7:37 "de laatste, de grote dag van het feest" genoemd wordt. Dat het hier om het Loofhuttenfeest gaat wordt al eerder in Johannes 7:2 vermeld. De belangrijkste gebeurtenis van dit feest vindt plaats op deze laatste grote dag van het feest, wanneer de Heilige Geest ten volle wordt uitgestort en de lichaamsverandering in de overwinnaars zal plaatsvinden (Joh. 7:37-39).

De futuristen begrepen de profetische feestdagen niet en voegen "de wegrukking" of "opname" toe aan het Feest van de Bazuinen en de opstanding uit de dood. Zij beperkten de Verzoendag slechts tot de Joden. En de zeven dagen van Loofhutten werden

geïnterpreteerd als zeven jaar van verdrukking. Verzen over de achtste dag van Loofhutten, waarmee de openbaring van de kinderen van God wordt onderwezen, werden geïnterpreteerd als "de wegrukking" of "opname" en werd verbonden aan het Feest van de Bazuinen (de opstandingsdag). Zodoende misten zij totaal de betekenis van de achtste dag van Loofhutten.

Het doel van het Loofhuttenfeest is om de kinderen van God te openbaren en hen in staat te stellen om de Grote Opdracht te voltooien. Daniël zegt dat het Koninkrijk van God (het "stenen" Koninkrijk uit Dan. 2:35) zal groeien tot een grote berg tot het de hele aarde zal vullen. De opvatting van de futuristen plaatst de gelovigen buiten de aarde en stelt de Joden aan als evangelisten tijdens de "verdrukking". Het meest vreemde van deze opvatting is dat de Heilige Geest in die tijd van de aarde ontnomen zal worden. Hoe kan het evangelisatiewerk gedaan worden door de 144.000 zonder de aanwezigheid van de Heilige Geest? Hun prediking zou kant noch wal slaan.

De priesters schonken elke dag van de zeven dagen van Loofhutten een kruik met water uit. Op de achtste dag deden zij dit niet en het was op die dag dat Jezus riep: "Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken... stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien." Joh. 7:39 biedt ons de interpretatie hiervan. Johannes zegt dat het profeteert van de uitstorting van de Heilige Geest. In wezen verwees Jezus naar Jesaja 12:2, 3,

2 Zie, God is mijn Yashua ["heil"], ik zal vertrouwen en geen angst hebben, want mijn kracht en psalm is de HEERE HEERE, en Hij is mij tot Yashua ["heil"] geworden. 3 U zult met vreugde water scheppen uit de bronnen van Yashua ["heil"].

Yashua is de Hebreeuwse naam voor Jezus. Jezus erkent dat Jesaja 12 van Hem profeteert en dit is de reden voor wat Hij in Joh. 7 zei op de achtste dag van Loofhutten. Door tot Hem komen om te drinken scheppen we water uit de bronnen van Yashua.

Velen nemen aan, net zoals ik vele jaren deed, dat dit in Handelingen 2 op de Pinksterdag werd vervuld. Maar Jezus sprak deze woorden niet op het Pinksterfeest. Zij werden op de achtste dag van Loofhutten uitgesproken. Pinksteren was inderdaad wel de tijd dat een voorschot van de Geest werd gegeven (Ef. 1:14) en op die manier ging de profetie ten dele in vervulling. Echter, de grote vervulling kan pas op het Loofhuttenfeest plaatsvinden, want dat is het moment dat de volheid van de Geest gegeven wordt.

De futuristen zien "de wegrukking" of "opname" in Openbaringen 4:1, wanneer Johannes vertelt wordt om "hier omhoog te komen". Uiteraard zegt dat vers niets over een opname. Het is een behoorlijk wanhopige poging om de "opname" in het boek Openbaringen te vinden. Men kan verwachten dat als de apostelen deze leer echt zouden onderwijzen (op gelijke wijze zoals het vandaag de dag onderwezen wordt), het de meest prominente gebeurtenis in het boek Openbaringen zou zijn. Maar omdat het niet gevonden wordt moeten futuristen hun toevlucht nemen door een extra betekenis aan Openbaringen 4:1 toe te kennen.

De rest van het Bijbelboek wordt vervolgens geïnterpreteerd als zijnde de gebeurtenissen NA "de wegrukking" of "opname". Daarom blijft dit boek binnen de interpretatie van de futurist nog bestempeld als onvervuld. Zij zeggen dat het vervuld zal worden in een periode van zeven jaar tijdens "de grote verdrukking". Daarnaast zeggen zij dat "de Antichrist" in die tijd aan de macht zal komen – ondanks dat de term "antichrist" geen enkele keer in het boek Openbaringen vermeld wordt. Over het algemeen beschouwen ze "het beest" als zijnde "de Antichrist", ondanks dat de dieren (of beesten) in Daniël 7 en 8 allen een wereldrijk vertegenwoordigen en ondanks dat de "kleine hoorn" uit Daniël 7:8 nooit een "dier" (of beest) wordt genoemd.

DE HISTORISCHE OPVATTING VAN OPENBARINGEN

Net zoals bij het futurisme, hetgeen vele variaties kent, bestaat er binnen de historische opvatting ook geen eensluidende opvatting. Toch kunnen we over het algemeen stellen dat deze opvatting meent dat de meeste gebeurtenissen in het boek Openbaringen in de afgelopen 2000 jaar al zijn vervuld. Er zijn nog enkele gebeurtenissen die staan te gebeuren, maar de "historici" wachten niet op een opname aan het einde van het kerktijdperk, waardoor de gebeurtenissen in Openbaringen 4-22 in beweging worden gezet.

Openbaringen 1:1 zegt dat de gebeurtenissen in dit boek "spoedig moeten geschieden". Dit lijkt niet te passen bij de interpretatie van de futuristen, die menen dat spoedig dus 2000 jaar lijkt te zijn. Daarnaast is hun visie afhankelijk van de zogenaamde "gap-theorie", waarbij de zeventigste week van Daniël (d.w.z. de zeven jaren) tijdens het zogenaamde kerktijdperk achterwege is gehouden. Wij weerleggen dit door de duidelijke geschiedenis in ons boek "De geheimen van tijd". In hoofdstuk 8 van dat boek lieten we zien dat de 70 weken van Daniël begonnen met het bevelschrift van Arthahsasta in 458 v.Chr. In hoofdstuk 9 toonden wij aan dat Christus in 33 n.Chr. gekruisigd is, oftewel precies 70 "jaarweken" na dit bevelschrift.

Met andere woorden er is geen "gap" (gat) dat de kalender van God onderbrak. Het kerktijdperk is geen tijdperk waarin God "Israël" voor een tijdje buitenspel zet. Een dergelijke opvatting steunt op de opvatting dat de Joden Israël zijn, waarbij het welbekende feit genegeerd wordt dat Israël en Juda twee verschillende naties waren en beide naties een eigen profetie te vervullen hebben. Om alle stammen van Israël samen te rapen tot een Joods kamp is werkelijk een van de meest grote verdraaiingen binnen de geschiedenis van het christendom. Een discussie over dat onderwerp is hier niet op zijn plaats en zou veel te lang duren, maar we wijzen onze lezers erop om "De strijd om het geboorterecht" en hoofdstuk 11 van "De wetten van de tweede komst" te lezen.

Ik stel voor om u aan te tonen dat het meeste uit Openbaringen alreeds in de afgelopen 2000 jaar vervuld is. Ik zal aantonen dat de enige reden dat sommige mensen futuristen zijn komt omdat zij geen weet hebben van de geschiedenis, hetgeen simpelweg het verhaal van vervulde profetie is. Ten tweede biedt de opvatting van de futuristen gelovigen een manier om Bijbelprofetie te begrijpen zonder dat zij eigenlijk de geschiedenis onderwijzen waar een heldere opvatting op gestoeld moet zijn. De profetieën in Daniël en Openbaringen zijn alreeds vervuld, maar veel christenen hebben hier helemaal geen weet van, omdat ze nog steeds uitkijken naar zeer letterlijke vervullingen in de toekomst, waarbij het water letterlijk in bloed veranderd en letterlijke sprinkhanen (insecten) op aarde komen als plaag voor de mens.

Openbaringen 1:1 zegt het volgende over dit boek: "Die Hij door Zijn engel gezonden en aan Zijn dienstknecht Johannes te kennen heeft gegeven [semaino]." TE KENNEN GEVEN betekent een TEKEN geven. Het Griekse woord dat hiervoor gebruikt wordt is het werkwoord "semaino", hetgeen afgeleid is van het zelfstandig naamwoord "semeion", d.w.z. "een wonderteken". Zo zien wij bijvoorbeeld dat wanneer Jezus het water in wijn veranderde, gezegd wordt dat dit het eerste wonderteken (NBV) was die Hij deed om Zijn heerlijkheid te openbaren (Joh. 2:11).

Met andere woorden, het boek Openbaringen is een boek van TEKENEN. Het is in symbolische taal geschreven en moet niet erg letterlijk genomen worden. Beesten en draken en sprinkhanen zijn niet bedoeld om als letterlijke wezens beschouwd te worden. Zij vertegenwoordigen naties en volken die het gedrag, ten minste gedeeltelijk, van deze wezens vertonen. Dit strookt met de dieren (beesten) uit Daniël 7 en 8. De "leeuw" in Dan. 7:4 vertegenwoordigde Babylon; de "beer" in Dan. 7:5 vertegenwoordigde Medië-Perzië; de "luipaard" in Dan. 7:6 vertegenwoordigde Griekenland en het naamloze dier

met de ijzeren tanden in Dan. 7:7 vertegenwoordigde Rome. Deze dieren zijn letterlijke en echte naties, maar geen letterlijke beesten.

Zo is het ook met het boek Openbaringen. De gebeurtenissen beschrijven letterlijke historische gebeurtenissen, maar het boek is niet zo letterlijk dat het letterlijke beesten zoals zevenkoppige draken en sprinkhanen met kronen ("tulbanden") op hun hoofd beschrijft.

Daarom zullen we in onze studie deze openbaringen beschouwen als echte geschiedenis dat in symbolische termen wordt verteld. Op deze manier zullen we gaan zien dat het de geschiedenis van de afgelopen 2000 jaar onthult. Wij zijn niet vastgelopen in het afwachten op de "opname" uit Openbaringen 4:1. Wij hebben de vervulling van dit boek nu al vele jaren aanschouwd en we leven nu nabij de tijd van de omverwerping van Babylon en de tijd van de eerste opstanding. Openbaringen 1:3 zegt,

3 Zalig is hij die leest en zijn zij die horen de woorden van de profetie, en die in acht nemen wat daarin geschreven staat, want de tijd is nabij.

Johannes zegt ons dat "de tijd nabij is", gelijk hij in vers 1 schreef dat deze zaken "spoedig moeten geschieden". De openbaringen aan Johannes zijn geen zaken van verre, gelijk de openbaringen in Daniël 12:9 en 13. In feite is het boek Openbaringen een uitbreiding op het boek Daniël.

Daniël 2 onthult de basisschets van de geschiedenis, waarin het ons de vier wereldkoninkrijken vertelt (Babylon, Perzië, Griekenland en Rome) die Palestina en de Westerse wereld zou domineren. Deze openbaring kwam via een profetische droom gegeven aan de Babylonische koning Nebukadnezar, die een beeld zag met een hoofd van goud (Babylon), met zilveren armen (Medië-Perzië), een bronzen buik (Griekenland) en benen van ijzer (Rome). Nebukadnezar zag eveneens een steen die het beeld bij zijn voeten trof om vervolgens het hele beeld te vergruizen dat vervolgens door de wind wegwaaide. Daniël interpreteerde de steen als een "koninkrijk" (Dan. 2:44) dat God zou vestigen en nooit verwoest zou kunnen worden.

In Daniël 7 ontving de profeet zelf een goddelijke openbaring over deze koninkrijken. Ditmaal werden zij als "vier grote dieren" afgebeeld (Dan. 7:3). De eerste was een leeuw met arendsvleugels (het embleem van Babylon zoals dit op veel van hun monumenten is afgebeeld). Het tweede dier was een beer – hetgeen Medië-Perzië vertegenwoordigde, met van de twee Perzië als machtigste, d.w.z. "hij richtte zich op naar één kant". Het derde dier was een luipaard met vogelvleugels om zijn snelheid aan te duiden – hetgeen het Griekse Rijk vertegenwoordigde, wiens leider, namelijk Alexander de Grote, dat deel van de wereld tot aan India veroverde. Het vierde dier was schrikwekkend en was anders dan de andere dieren. Het bezat "grote ijzeren tanden" (Dan. 7:7).

In deze profetie van dit dier met ijzeren tanden rees een kleine hoorn (macht) op, dat mensenogen had en "een mond vol grootspraak" (Dan. 7:8). Dit wordt over het algemeen gezien als een uitbreiding van het dier met de ijzeren tanden – oftewel een uitbreiding van de macht van Rome. De futuristen zien dit als de toekomstige "Antichrist". De "historici" beschouwen dit als een uitbreiding van de Romeinse machtsbasis dat opkwam na de val van het westelijke Romeinse Rijk in 476 n.Chr. Met andere woorden, zij beschouwen het als het systeem van de Roomse kerk, dat het machtvacuüm van de instorting van het Romeinse Rijk vulde.

Het Romeinse Rijk was zelf in 395 n.Chr. verdeeld. Het oosten werd bestuurd door keizers vanuit Constantinopel. Het westen werd bestuurd door keizers vanuit Rome. Toen Rome in 476 n.Chr. viel, bleef het oostelijke Romeinse Rijk nog zo'n duizend jaar bestaan totdat uiteindelijk ook Constantinopel in 1453 n.Chr. viel. Vandaar dat dit dier met ijzeren tanden of de "ijzeren benen" van het beeld in de droom van Nebukadnezar, zich

uitbreidde van 63 v.Chr. tot ten minste 1453 n.Chr. Er wordt gezegd dat de kleine hoorn uit dit dier oprees en "een mond vol grootspraak" had. In Openbaringen 13:5 krijgen we meer te weten over deze kleine hoorn, maar Johannes verwijst hiernaar dat dit beest "een mond werd gegeven om grote woorden en godslasteringen te spreken".

Wie is deze "kleine hoorn" dat uit het Romeinse Rijk oprijst? De futuristen zijn van mening dat dit de toekomstige "Antichrist" is en dat er een groot "gat" (gap) bestaat tussen de val van het Romeinse Rijk en de opkomst van een nieuw Romeins Rijk dat niets van doen heeft met de Rooms Katholieke Kerk.

De "historische" opvatting is dat dit herleefde Romeinse Rijk de Rooms Katholieke Kerk zelf is, dat uiteindelijk autoriteit claimde over alle volken op aarde. Paus Pius IX verklaarde in de 19^e eeuw dat de Roomse Kerk de erfgenaam van het Romeinse gezag was, hij bedoeld hier het gezag dat met het westelijke Romeinse Rijk in 476 n.Chr. viel. De paus deed deze claim nadat de Italiaanse strijdmachten van koning Victor Emmanuel Italië verenigde (1870), waarbij de koning de Paapse staten en zelfs Rome zelf van het beheer van het Vaticaan afnam. Hiervan lezen we in het boek van R.W. Thompson "Footprints of the Jesuits" op pag. 316,

"Wanneer Pius IX minder in beroering was gebracht en dus kalm genoeg was om logisch na te denken, zou hij misschien hebben ingezien hoe fataal zijn eigen conclusie was, die hij door dit belangrijke getuigenis uitte. Zonder de totale betekenis en het gewicht te bevatten, verklaarde hij dat het "een bijzondere regeling van goddelijke voorzienigheid was" dat de paus "was bekleed met zijn burgerlijk gezag" in de tijd dat het Romeinse Rijk viel; d.w.z. in de tweede helft van de vijfde eeuw en bijna vijfhonderd jaar na het begin van het christelijke tijdperk... Hij wilde aantonen dat toen het Romeinse Rijk viel, de tijdelijke macht op goddelijke wijze werd toegevoegd aan de geestelijke macht van de paus en dat het daarom een schending van de goddelijke wet zou zijn wanneer hij beroofd zou worden van de kroon van tijdelijk koningschap, die de pausen in vroegere tijden niet hadden."

Daar waar Daniël ons een breed perspectief biedt van al de vier wereldkoninkrijken die leiden tot het (stenen) Koninkrijk van God, richt de openbaring aan Johannes zich voornamelijk op het vierde wereldkoninkrijk (inclusief de "kleine hoorn", dat op een uitbreiding van Rome duidt) en hoe dit door het Koninkrijk van God zal worden vervangen. Het boek Openbaringen richt zich dus meer op, en biedt ook meer detail over, de afgelopen 2000 jaar sinds de opkomst van het Romeinse Rijk. In 63 v.Chr. ging Rome het bewind over Judea voeren en de profetie van Johannes begint, zoals we later in onze studie zullen zien, in 31 v.Chr. op het moment dat Rome net werd omgezet van een Republiek naar een Rijk.

HOOFDSTUK 2

Openbaringen 1:1-8

Het boek Openbaringen begint in de eerste 3 verzen met de introductie van Johannes, die we slechts gedeeltelijk in hoofdstuk 1 hebben behandeld. We hebben de titel van het boek behandeld en dit verbonden aan een wegnemen van een "voorhangsel" van de waarheid en de openbaring van Jezus Christus in "de kinderen (zonen) van God" (Rom. 8:19). De eerste drie verzen luiden als volgt,

1 Openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft om Zijn dienstknechten te laten zien wat spoedig moet geschieden, en die Hij door Zijn engel gezonden en aan Zijn dienstknecht Johannes te kennen heeft gegeven. 2 Deze heeft van het Woord van God getuigd en van het getuigenis van Jezus Christus, alles wat hij gezien heeft. 3 Zalig is hij die leest en zijn zij die horen de woorden van de profetie, en die in acht nemen wat daarin geschreven staat, want de tijd is nabij.

DIENSTKNECHTEN VAN CHRISTUS

De verwijzing naar een "dienstknecht" is een verwijzing naar de wet in Exodus 21:1-6. Wanneer iemand (voor zijn schuld) als slaaf was verkocht, dan zou hij aan het einde van het zesde (arbeids)jaar vrij komen. Een rechtvaardige meester die over zijn slaven volgens de geest van Christus heerste, zou door alle slaven geliefd worden. Dus wanneer een slaaf zijn meester liefhad en niet vrij wilde komen, kon hij terugkeren naar zijn meester en zijn intentie uitten om een dienstknecht te worden in zijn dienst en zodoende voor altijd zijn vrijheid op te geven.

Het bekrachtigen van een dienstknecht geschiedde door de meester die als teken zijn oordeel aan de deur van zijn huis vastspijkerde. Dit ritueel "opende het oor" van de dienstknecht, waarmee aangeduid werd dat hij het woord van de meester had "gehoord" en dat de wet van zijn meester op zijn hart was geschreven. In Psalm 40:7-9 vinden we hier iets van terug,

7 U hebt geen vreugde gevonden in slachtoffer en graanoffer, U hebt Mijn oren doorboord; brandoffer en zondoffer hebt U niet geëist. 8 Toen zei Ik: Zie, Ik kom, in de boekrol is over Mij geschreven. 9 Ik vind er vreugde in, Mijn God, om Uw welbehagen te doen; Uw wet draag Ik diep in Mijn binnenste [d.i. mijn hart].

Dit sprak profetisch over Jezus Christus, het voorbeeld van de overwinnaar, de lijdende slaaf, Degene in wiens hart de goddelijke wet geschreven stond. Hebreëën 10:5-10 koppelt deze passage aan Jezus. Als we zeggen dat we in Hem blijven, dan moeten we ook doen wat Hij deed (1 Joh. 2:6). Vanwege de zonde van Adam zijn we alle als slaven aan de zonde verkocht (Rom. 6:16-18). Christus is gekomen om ons te verlossen, hetgeen inhoudt dat Hij ons gekocht heeft, opdat we nu in plaats van de zonde Hem zullen dienen. Jezus heeft ons vrijgemaakt, opdat wij de mogelijkheid hebben om tot Hem terug te keren, waarbij wij niet langer naar ons Adamitsch erfdeel verlangen, maar willen delen in het erfdeel van Christus.

Dit maakt ons dienstknechten van Jezus Christus. Hij heeft ons geestelijk de oren geopend door ons aan de Deur te spijkeren, die Hijzelf is (Joh. 10:9). Net zoals Johannes en Paulus zijn ook wij nu dienstknechten van God door verbinding met Christus. Wij zijn gekomen om onze oren te laten openen door de "spijker", waarbij Zijn wet op onze harten geschreven wordt. Wij zijn niet langer gehoorzaam om we dat *moeten zijn*, maar omdat wij ons verheugen om Zijn wil te doen. Gewone slaven zijn degenen die

gedwongen worden om gehoorzaam te zijn aan de tuchtelingen en opdrachten van de meester. De dienstknecht is juist iemand die vreugde vindt in het gehoorzamen en ernaar verlangt om de wil van zijn Meester te doen.

Om het anders te zeggen, slaven *moeten* de wil van hun meester doen; maar zonen *willen* het doen.

Een dienstknecht (gelijk Johannes) is eveneens iemand die getuigt van het woord van God. Iemand die klaagt over het woord, alsof het een onderdrukkende en verschrikkelijke last is, is geen trouwe getuige, zelfs niet als hij onwillig het woord dat hij ontvangen (of gehoord) heeft verkondigd. Iemand moet de wet op het hart hebben geschreven om te getuigen van het woord. Iemand moet het begrijpen en ermee **INSTEMMEN**, waardoor hij **AMEN** zegt op alles wat de Vader zegt en doet. Dit is het wat het betekent om een dienstknecht van Jezus Christus te zijn en een getrouwe getuige van zijn woord.

Vers 3 verkondigt een zegen over allen die het woord "horen" en "in acht nemen" (gehoorzamen). Dit is een Hebreeuwse uitdrukking. In het Hebreeuwse taalgebruik betekent het woord *shema* zowel horen als gehoorzamen. Deuteronomium 6:4 zegt,

4 Luister, Israë! De HEERE [Jahweh], onze God, de HEERE [Jahweh] is één!

Wanneer iemand niet gehoorzaamt aan wat er is gezegd, hoe kan men dan menen dat hij het woord "gehoord" heeft? In Hebreeuwse termen kan iemand pas echt "horen" als hij vervolgens gehoorzaamt. Dit concept is eveneens het fundament van de onderwijzing van Jakobus. In Jakobus 1:22 zegt hij,

22 En wees daders van het Woord en niet alleen hoorders. Anders bedriegt u uzelf.

Sinds het geloof door het gehoor komt en horen bewezen wordt door te doen wat God gezegd heeft, zegt Jakobus ons in 2:18: "Ik zal u uit mijn werken mijn geloof laten zien," oftewel door gehoorzaam te zijn aan datgene wat God hem opdraagt te doen.

Binnen de kerk bestaat er verwarring over het onderwijs van Paulus en Jakobus. Paulus gebruikt het voorbeeld van Abraham om aan te tonen dat wij door het geloof en niet door werken zijn gerechtvaardigd (Rom. 4:1-4). Jakobus gebruikt het voorbeeld van Johannes om aan te tonen dat ons geloof wordt bewezen door onze werken (Jak. 2:21-24). Sommige christenen kiezen een kant, alsof Paulus en Jakobus elkaar tegenspreken. Anderen menen dat Jakobus aan de Joden schreef, die op wat voor manier door werken worden gerechtvaardigd, terwijl Paulus aan de niet-Joden schreef, die enkel door het geloof gerechtvaardigd zijn.

Dit dualistische evangelie creëert in essentie twee religies, of twee wegen tot God, namelijk een voor de Joden en een andere voor de rest van de mensheid. Hier wordt veronderstelt dat de Joden door de werken van de wet worden zalig (gered) worden, terwijl de "heidenen" door genade zalig worden. Gelukkig voor de Joden is dit een valse leer, want niemand – zelfs geen Jood – kan door werken zalig worden. In Rom. 3:19 zegt Paulus,

19 Wij weten nu dat alles wat de wet zegt, zij dat spreekt tot hen die onder de wet zijn, opdat elke mond gestopt wordt en de hele wereld doemwaardig wordt voor God [verantwoording moet afleggen aan God]. 20 Daarom zal uit werken van de wet geen vlees voor Hem gerechtvaardigd worden. Door de wet is immers kennis van zonde.

Niemand kan door de werken van de wet gerechtvaardigd worden. Zijn de Joden een uitzondering op deze regel? Nee, blijkbaar niet. Veder was de wet gegeven opdat "heel de wereld", en dus niet alleen de Joden, verantwoording af moet leggen aan God. Zonde is niet slechts een Joods fenomeen; het is universeel. Uiteraard zal God de wereld minder verantwoordelijk houden dan zij die de mogelijkheid hebben gehad om de wet te bestuderen, maar toch zijn er enkele morele principes die iedereen kent – of zou moeten kennen – en zij zullen voor die zaken verantwoordelijk worden gehouden.

Het doel van de wet is om iedereen kennis van zonde te geven. Dit betekent dat de wet dus zonde definieert, want zoals 1 Joh. 3:4 zegt: "zonde is wetteloosheid". Zodoende concluderen wij dat Paulus en Jakobus geen twee verschillende religies leren. Zij onderwijzen slechts twee zijden van dezelfde medaille. Paulus benadrukt het gerechtvaardigd worden door het geloof alleen wordt verkregen; Jakobus benadrukt dat als wij niet gehoorzaam zijn, wij slechts een pseudo-geloof bezitten. Ik ben van mening dat Paulus van harte met Jakobus zou instemmen.

Om terug te komen op het woord dienstknecht, bovenstaande uiteenzetting maakt duidelijk waarom Johannes zegt dat het boek Openbaringen voor Gods "dienstknechten" geschreven is, mensen die zich onderwerpen aan God en die vreugde vinden in het gehoorzaam zijn aan Zijn woord. Zijn woord is hun wet.

SLAVEN EN ZONEN

Sommigen menen dat omdat Johannes de term "dienstknecht" gebruikt dit daarom een Joods boek moet zijn. Dit menen zij omdat zij zeggen dat een slaaf geen zoon is. Zij hebben echter niet door dat om een zoon te worden, men eerst een slaaf en vervolgens een dienstknecht moet zijn. Dit is de weg tot het zoonschap. Het zijn termen die onze relatie met Jezus (die de Deur is) aanduiden. Wanneer iemand voor het eerst tot Christus nadert, dan is hij nog geen zoon in de ruimste zin van het woord, net zoals een baby ook geen zoon is in de ruimste zin van het woord.

Een kind mag dan wel als een zoon geboren worden, toch legt Paulus in Galaten 4 uit dat het concept van zoonschap wel meer betekent dan velen zich realiseren. Galaten 4:1-3 zegt,

1 Ik zeg echter: Zolang de erfgenaam een onmondig kind is, verschilt hij in niets van een slaaf, hoewel hij heer is van alles; 2 maar hij staat onder voogden en beheerders, tot het tijdstip dat de vader van tevoren heeft bepaald. 3 Zo waren ook wij, toen wij nog onmondige kinderen waren, als slaven onderworpen aan de grondbeginselen van de wereld.

Paulus zegt ons dat zolang een zoon nog een onmondig kind is (d.w.z. een onvolwassen gelovige) er geen verschil is tussen een slaaf en hem – zelfs niet als hij bestemd is om heer te worden over alles. De weg tot geestelijke volwassenheid op persoonlijk gebied wordt uitgestippeld door de feestdagen van Israël – Pascha, Pinksteren en Loofhutten.

Op grote (geschiedkundige) schaal was de kerk in de tijd van Mozes tot Christus nog een onmondig kind en stond zij onder de bescherming en voogdij van de wet. Dit was het tijdperk van Pascha, dat zich van de uittocht tot het kruis uitstreckte.

Maar de tijd is nu daar om tot volwassenheid te komen, de tijd waar van het kind verwacht wordt om tekenen te laten zien dat de wet nu op zijn hart geschreven is. Het zou voor hem niet langer nodig zijn om alles voorgekauwd te krijgen, maar hij zou de wil van de Vader moeten kennen, hetgeen hij verkregen heeft uit de onderwijzingen van de wet en de profeten.

Deze uitwerking is ook de verwachting van het Pinkstertijdperk. Pinksteren zelf is echter een manifestatie van een "opstandig puberende kerk" geworden, in plaats van een manifestatie van zoonschap. Pinksteren is een tijd van beproeving om er achter te komen welke gelovigen nu wel en welke gelovigen nu niet de wet op hun hart hebben geschreven. Zij die gelovigen slaven zijn worden vrijgezet en krijgen zodoende de uitnodiging om als dienstknecht terug te keren met de woorden: "Ik vind vreugde om Uw wil te doen." Johannes (Op. 1:1) en Paulus (Rom. 1:1) zijn hier voorbeelden van.

Deze mannen waren geen dienstknechten op basis van hun genealogie, dat te herleiden was tot een van de stammen van Israël. Zij waren dienstknechten op basis van hun relatie met Jezus Christus. Daarom hadden ze ook de verwachting om aangenomen zonen te worden. 1 Johannes 3:2 zegt: "Geliefden, NU zijn wij kinderen van God," want zelfs als onmondige kinderen delen wij in het lot om erfgenamen van God te worden en mederegeerders met Christus. Zelfs de zonen moeten in een dergelijke positie BEVESTIGD worden.

De zoonplaatsing wordt in de Griekse taal huiiothesia genoemd. In de HSV wordt het vertaald met "aanneming tot kinderen". Dit verwijst niet naar het adopteren van een kind uit een ander gezin. Het is een verwijzing naar een juridisch gebruik van een vader die een zoon formeel in een gezagspositie plaatst wanneer deze een bepaalde leeftijd heeft bereikt. Het is als het geven van een volmacht over een bezit. In dit geval zou de handtekening van de zoon juridisch bindend zijn. Dit doet zich voor wanneer de Vader weet dat Hij de zoon kan vertrouwen in dat wat de zoon doet Hijzelf ook zou doen. Met andere woorden, de zoon heeft zich als dienstknecht bewezen en is gereed om te gaan regeren.

De volle zoonplaatsing wordt eveneens de openbaring van de zonen van God genoemd. Deze termen zijn van toepassing op de volwassen geworden zonen, die voorbij Pinksteren de ervaring van Loofhuttenfeest in gaan.

MEDEGEDEELD DOOR ZIJN ENGEL

In het eerste vers zegt Johannes dat deze openbaring door "Zijn engel" aan hem gegeven is. Aan het einde van het boek identificeert deze engel zich in Op. 22:8,

8 En ik, Johannes, ben het die deze dingen gezien en gehoord heb. En toen ik ze gehoord en gezien had, viel ik neer om te aanbidden voor de voeten van de engel die mij deze dingen liet zien. 9 En hij zei tegen mij: Pas op dat u dat niet doet! Want ik ben een mededienstknecht van u en van uw broeders, de profeten, en van hen die de woorden van dit boek in acht nemen. Aanbid God.

Johannes schrijft in enkele verzen verder in Op. 22:16,

16 Ik, Jezus, heb Mijn engel gezonden om bij u in de gemeenten van deze dingen te getuigen. Ik ben de Wortel en het Nageslacht van David, de blinkende Morgenster.

De les in dezen is om geen engelen te aanbidden, want zij zijn dienstknechten, niet alleen dienstknechten van God, maar eveneens dienstknechten van de profeten en van allen "die de woorden van dit boek in acht nemen".

OPENBARINGEN 1:4-6

Vervolgens schrijft Johannes in Op. 1:4-6 aan de zeven gemeenten (kerken), zeggende,

4 Johannes aan de zeven gemeenten die in Asia zijn: genade zij u en vrede, van Hem Die is en Die was en Die komt, en van de zeven Geesten, Die voor Zijn

troon zijn, 5 en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden en de Vorst van de koningen der aarde, Hem Die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, 6 en Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters voor God en Zijn Vader, Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid [aionos ton aion, "het tijdperk der tijdperken"]. Amen.

Hoewel Johannes dit boek schrijft, maakt hij vanaf het begin duidelijk dat het woord komt van "Hem Die is en Die was en Die komt". Met andere woorden, het is een boodschap van Jezus Christus aan de zeven gemeenten – en geen boodschap van Johannes zelf. Jezus Christus is de God van het Oude Testament, de Schepper van alle dingen (Joh. 1:1-3; Kol. 1:16). Hij is Degene "Die WAS". Hij is eveneens Degene "Die IS", want Hij is uit de dood opgewekt en Hij leeft nu. Ten slotte is Hij Degene "Die KOMT", want Hij heeft nog een tweede werk op aarde te doen, namelijk Zichzelf volkomen op aarde openbaren, in het bijzonder aan de mensheid.

Dit tweede werk begon op de Pinksterdag (Hand. 2), maar dit was slechts het begin, want Pinksteren was slechts een "onderpand van de Geest", ontwikkeld om de erfenis veilig te stellen TOT de tijd van verlossing (Ef. 1:14). De volkomen verlossing is het werk van het Loofhuitenfeest (zie "De wetten van de tweede komst"). Pinksteren was de dag die duidde op "Christus in u, de hoop op de heerlijkheid" (Kol. 1:27), want het was de dag dat de Heilige Geest uitgestort werd om in de gelovigen inwoning te nemen. Aan de andere kant profeteert het Loofhuitenfeest de volgende stap. Het is de dag die profeteert van het wegnemen van het voorhangsel van Christus. Het is de tijd dat het onzichtbare zichtbaar wordt – waarbij de inwoning van Christus aan alle mensen op aarde wordt geopenbaard.

DE ZEVEN GEESTEN VAN GOD

De boodschap van het boek van Johannes komt "van de zeven Geesten, Die voor Zijn troon zijn". Zij die bekend zijn met de tabernakel van Mozes en haar symboliek zullen begrijpen dat Johannes hier spreekt over de zeven kaarsen van de kandelaar (menorah), die voor de ark van het verbond stond, daar waar de aanwezigheid van God rustte. Het verzoendeksel op de ark van het verbond vertegenwoordigde de troon van God en de kandelaar stond voor Zijn troon, dat slechts door het voorhangsel van de troon werd gescheiden. De zeven Geesten van God worden in Jesaja 11:2 opgesomd,

2 Op Hem zal de Geest van de HEERE rusten: de Geest van wijsheid en inzicht, de Geest van raad en sterkte, de Geest van de kennis en de vreze des HEEREN.

De Geest van God wordt afgeschilderd door de middelste "arm" van de kandelaar, waar de zes andere armen aan bevestigd zijn, 3 aan de linkerzijde en 3 aan de rechterzijde. De zes armen zijn:

1. De Geest van wijsheid	4. De Geest van sterkte
2. De Geest van inzicht	5. De Geest van kennis
3. De Geest van raad	6. De Geest van de vreze des HEEREN

Wanneer een mens de volheid van de Geest wil hebben, zal Hij al de zeven Geesten moeten bezitten. De profetie van Jesaja (hierboven) was gericht tot "de stronk van Isaï", die de vader van koning David was. Jezus wordt de Zoon van David genoemd en de profetie was zodoende messiaans in de zin dat het door Jezus Christus vervuld is. Hij bezat de volheid van de zeven Geesten en is het voorbeeld van wat God met alle mensen wil doen. God heeft de intentie om Zijn Geest op alle vlees uit te storten, opdat deze fysieke lichamen de zeven Geesten van God op aarde (en niet in de hemel) zullen openbaren, gelijk de vlam op de kaars van de kandelaar. Op de laatste dag, wanneer het

goddelijke plan voltooid is, zal Zijn heerlijkheid de aarde bedekken zoals het water de bodem van de zee bedekt (Hab. 2:14).

Jezus Christus Zelf openbaarde al deze zeven Geesten van God in Zijn lichaam. Als gelovigen zijn wij eveneens Zijn lichaam. Dus de zeven Geesten van God zijn in de zeven gemeenten – d.i. in hen die overwinnen, want het is duidelijk dat niet alle gelovigen overwinnaars zijn. De zeven gemeenten worden eveneens geportretteerd in het laatste gedeelte van Openbaringen 1 als de zeven sterren in de hand van Christus.

DE GEEST VAN DE VREZE DES HEEREN

Openbaringen 1:5 zegt specifiek dat de boodschap van dit boek komt "van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit [van] de doden".

Ten eerste is Hij "de getrouwe getuige" omdat Hij getrouw was in het spreken wat Hij Zijn Vader had horen spreken en Hij was getrouw in het doen wat Zijn Vader Hem opdroeg. Johannes 5:19. 30 zegt,

19 Jezus dan antwoordde en zei tegen hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: De Zoon kan niets van Zichzelf doen, als Hij dat niet de Vader ziet doen, want al wat Deze doet, dat doet ook de Zoon op dezelfde wijze... 30 Ik kan van Mijzelf niets doen...

Dit is wat het betekent om een GETROUWE getuige te zijn. Een getrouwe getuige is getrouw in het spreken en doen wat de Vader doet, ongeacht de consequenties, zelfs als het de gang naar het kruis inhoudt.

In Openbaringen 3:14, in de boodschap aan de gemeente van Laodicea, wordt de nadruk gelegd dat Jezus Christus de WAARACHTIGE getuige is. Dit toont aan dat alles wat Hij zei en deed van de Vader kwam. Hier zien wij ook dat Jezus Christus "de Amen" wordt genoemd, dat refereert aan het waarachtige en getrouwe getuige zijn. Een "Amen" persoon is iemand die eenvoudigweg getuigt van wat een ander zegt of doet. Vandaar dat men ook "amen" zegt wanneer zij overeenstemmen met een ander. Een "Amen" persoon doet niets uit eigen initiatief.

DE EERSTGEBORENE UIT DE DODEN

Openbaringen 1:5 noemt Hem eveneens "de Eerstgeborene uit de doden en de Vorst van de koningen der aarde". In Kol. 1:15-18 lezen we het volgende over Jezus Christus,

15 Hij is het Beeld van de onzichtbare God, de Eerstgeborene van heel de schepping... 18 En Hij is het hoofd van het lichaam, namelijk van de gemeente, Hij, Die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn.

Binnen een gezin was het de normale gang van zaken dat de eerstgeboren zoon het geboorterecht zou ontvangen en dus uiteindelijk het landgoed zou beërven. Jezus Christus was de Eerstgeborene uit de doden, de eerste die tot deze verheerlijkte staat werd geboren, en als gevolg beërfde Hij het geboorterecht en de hoogste heerschappij over alle koningen der aarde. In de King James Version (Engelse Bijbel) wordt in Kol. 1:15 gezegd dat Christus "superioriteit" bezit. Dit is de betekenis van de Hebreeuwse naam voor de Plejaden (Re'em), de Zeven Zusters die in deze hemelse constellatie worden afgebeeld.

Sommigen kunnen aandragen dat Henoch of Elia al hun laatste beloning ontvingen voordat Jezus in het Nieuwe Testament uit de dood was opgestaan, dit klopt echter niet. Hoewel ze misschien wel naar een geestelijke bestaan zijn "overgezet", ontvingen zij

echter nog NIET hun laatste erfdeel. Dit laatste erfdeel is het verheerlijken van God op aarde en niet in de hemel als een geestelijk wezen.

Het doel van de schepping is niet om aan het einde vernietigd te worden, maar om de heerlijkheid van God te huisvesten, net zoals een lont de vlam op een kaars huisvest. Deze materie die we aarde noemen was niet als iets slechts geschapen, maar juist als "zeer goed" (Gen. 1:31). De stoffelijke wereld was niet uit niets geschapen, het was geschapen uit het wezen van God. God is geest en daarom is alles wat we als "materie" beschouwen in wezen een soort lagere vorm van geest. Het is energie die afgeremd of gekoeld wordt. Denk aan stoom, wanneer de elektronen hiervan afgeremd worden, wordt water gevormd; en wanneer de elektronen van water worden afgeremd, dan gaat het over in de vaste vorm die wij ijs noemen.

Zo geldt dit ook voor geestelijke zaken. Uiteindelijk is er slechts een Geest en Hij vervult alle dingen (Ef. 1:23). Maar sommige vormen van geest zijn voor de mens zichtbaar, terwijl andere zaken tot onzichtbaar worden afgeremd.

Het goddelijke plan was vanaf het begin al om Zichzelf in de aarde te verheerlijken. De mens "viel" niet tot een schepping van materie, zoals de heidense religies dit onderwezen. God vormde Adam uit het stof van de aardbodem en ademde vervolgens Zijn Geest in dat stof en noemde hem mens. Dit toonde al het goddelijke plan vanaf het begin aan, namelijk dat de Geest inwoning in het stof van de aardbodem zou nemen.

Overall in de Schrift kunt u dit terugvinden, want telkens zien we dat God tot ons nadert en niet dat de mens tot God nadert. In Exodus 19:20 "daalde de HEERE neer op de berg Sinai". In Exodus 34:5 "daalde de HEERE neer in een wolk". Exodus 15:2 profeteert van Jahweh (de God van het Oude Testament) die "mijn Jashua" (Jezus) zou worden,

2 Jahweh (vertaald als de HEERE) is mijn kracht en lied, Hij is mij tot Jashua (vertaald als heil) geweest. Dit is mijn God, Hem verheerlijk ik; de God van mijn vader, Hem roem ik.

Zoals we in ons eerste hoofdstuk hebben gezien wordt dit in Jesaja 12:2, 3 herhaald, Jezus past deze woorden van Jesaja in Joh. 7:37-39 op Zichzelf toe. God kwam, zoals de geschiedenis ook bewijst, naar de aarde in de vorm van Jashua, zoals geprofeteerd in het Oude Testament. Door Maria werd Jezus Christus op aarde geïncarneerd.

Met Pinksteren daalde de Geest van God af om het menselijke lichaam te bewonen. Dit is op zijn minst een gedeeltelijk beeld van God die in het tweede hoofdstuk van Genesis Adam zijn levensadem inblaast.

Vervolgens zullen bij het Loofhuttenfeest de zonen van God te volkomen geboorte komen. De reeks feesten tonen ons de weg van iemands rechtvaardiging (Pascha) tot de inwoning van de Geest (Pinksteren) en ten slotte tot de openbaring van Christus (Loofhutten). Het is overduidelijk een plan waarmee God de intentie heeft om Zichzelf in en op de aarde te openbaren door middel van Zijn zonen. Wanneer wij elk van deze feesten ervaren, manifesteren we Christus op een progressiever hoger vlak.

Wij zien dus dat het niet Gods doel is om de mens uit de materie te brengen tot een zuiver geestelijk bestaan, alsof materie inherent is aan het kwaad. Onze "laatste beloning" is niet de hemel, maar de hemel op aarde, de geest in het vlees, God die de aardse dimensie bewoont en zich daarop manifesteert.

En daarom kunnen Henoeh en Elia wel overgezet zijn naar hemel om daar in een zuiver geestelijk bestaan te leven, het was toch NIET hun laatste beloning. Het mag wel als een gedeeltelijk beloning worden aanschouwd, maar niet als hun erfdeel. Zij kunnen niet delen in het uiteindelijke doel van God, totdat zij naast de hemel ook de aarde beërven.

Jezus Christus kwam naar de aarde en voltooide Zijn werk, opdat Hij aan het einde kon zeggen: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde" (Mat. 28:18).

De autoriteit die Adam in Genesis 1:26 geschonken was stelde het feit vast dat Jezus Christus uit die lijn geboren zou moeten worden om zo de autoriteit die Adam gegeven was te ontvangen. Ook wij moeten uit de Geest geboren worden om autoriteit in de hemel en op aarde te verkrijgen. Onze autoriteit zal niet gelijk zijn aan die van Jezus Christus, maar onze autoriteit zal wel dezelfde kwaliteit hebben en wij zullen als koningen regeren, gelijk Hij als de Koning der koningen regeert.

Iemand kan nu opmerken dat Henoch en Elia nu autoriteit in de hemel bezitten, maar op aarde zullen ze geen autoriteit hebben, totdat zij een opstandingslichaam hebben ontvangen. Het kan niet zomaar een lichaam zijn, enkel het lichaam van een volmaakte Zoon voldoet. Hij moest een lichaam hebben om zo de autoriteit op aarde te ontvangen, net zoals Hij de mogelijkheid moest bezitten om naar een zuiver geestelijk bestaan te gaan en zo autoriteit in de hemel te hebben. Hij was in staat tot beiden en zodoende had Hij dus ook in beide dimensies autoriteit.

Hij was de Eerstgeborene uit de doden. Een eerstgeborene duidt op andere zonen die later komen. Dus zoals Hij uit de doden geboren werd, zo zullen de doden eveneens opstaan en een lichaam zoals Hem ontvangen. Iemand zou kunnen vragen wat voor soort lichaam dit zal zijn, zoals dit ook in 1 Kor. 15:35 gebeurt,

35 Maar, zal iemand zeggen, hoe worden de doden opgewekt en met wat voor lichaam komen zij terug?

Dit nieuwe lichaam zal niet lijken op het huidige lichaam dat wij nu bezitten. Het zal zijn als het lichaam dat Jezus na Zijn opstanding ontving. Het was geestelijk, maar daarnaast ook "vlees en beenderen"(Luk. 24:39). Hij liet aan Zijn discipelen zien dat Hij (op dat moment) niet enkel een geest was, maar in wezen vlees en beenderen bezat. Hij bewees dit door fysiek voedsel (vis) te eten. Het hele punt van deze optekening is het aantonen van het soort lichaam dat de mensheid zal bezitten wanneer ook zij tot die verheerlijkte staat komt.

Wij zijn echter niet de Eerstgeborene. Wat betreft autoriteit en positie zijn wij als de jongere broers van Jezus. Hij was de Eerstgeborene van de doden opdat Hij op aarde ook de hoogste Autoriteit zou zijn (Kol. 1:18). De overwinnaars die de eerste opstanding zullen beërven (d.i. de eerste na Christus' opstanding) zijn in wezen de tweedegeborene zoon. Als zodanig zullen zij de tweede autoriteitsrang onder Christus, de Eerstgeborene, toebedeeld krijgen.

Daarnaast zijn er verscheidene mensen in de Schrift die uit de dood werden opgewekt, zoals de zoon van de weduwe (1 Kon. 17:22), Lazarus (Joh. 11:43) en Tabita (Hand. 9:40). Elk van dezen werden zekerlijk uit de dood opgewekt, maar zij werden NIET opgewekt tot een verheerlijkt lichaam. Zij ondergingen niet "het wegnemen van het voorhangsel van Christus" in hun lichaam. Uiteindelijk stierven zij opnieuw, zonder dus de belofte te ontvangen. Ondanks dat zij uit de dood opstonden, was dit NIET de gebeurtenis die wij "de opstanding" noemen.

Niemand heeft het goddelijke plan, dat door het Loofhuttenfeest wordt afgeschilderd, vervult, tenzij hij uit de doden met een verheerlijkt lichaam, d.i. zijn laatste en uiteindelijke erfenis, wordt opgewekt. Jezus was de eerste die met een verheerlijkt lichaam werd opgewekt. Op deze manier was Hij de Eerstgeborene uit de doden en de Eerstgeborene van heel de schepping (Kol. 1:15).

DE VORST VAN KONINGEN DER AARDE

Openbaringen 1:5 noemt Jezus "de Vorst van de koningen der aarde". Het Griekse woord waar vorst mee vertaald is is Archon. Dit woord komt in het Griekse Nieuwe Testament 37 keer voor. In Bijbelse numerologie betekent het getal 37 "Christus als het vleesgeworden Woord". In vroegere tijden gebruikten ze nog niet onze moderne getallen, hetgeen we Arabische cijfers noemen. De Grieken en Hebreeën gebruikten de letters van hun alfabet, gelijk de Romeinen "Romeinse cijfers" gebruikten. Omdat de Bijbel in het Hebreeuws en Grieks is geschreven, is elke letter in de originele tekst eveneens een getal.

Als we bijvoorbeeld de Griekse naam voor Jezus gebruiken, hetgeen Iesous is, en we het getal van Zijn naam optellen, dan vormt zich het getal 888, hetgeen 37×24 . Het getal 37 is Christus als het vleesgeworden woord en 24 het getal dat met priesterschap wordt geassocieerd. Vandaar dat de mathematische en geestelijke betekenis van Iesous (Jezus) toont dat Hij het vleesgeworden Woord is en dat Hij eveneens de Hogepriesters naar de ordening van Melchizedek is.

Het is ook veelzeggend dat het Griekse woord Christos (Christus) een numerieke waarde van 1480 heeft, hetgeen 37×40 is.

In de Hebreeuwse taal is de numerieke waarde voor "de Messias" 37×25 . Het getal 25 duidt op volkomen zaligheid is, want het is 5×5 en vijf is het getal van genade.

In het Nieuwe Testament zijn er twee passages die in het bijzonder de Messias benadrukken. Joh. 4:25 zegt: "Ik weet dat de Messias komt (Die Christus genoemd wordt)." De numerieke waarde van deze passage is 37×100 . Het getal 100 is het getal van volheid of voleinding.

Opnieuw vinden we in Joh. 1:42 de zinsnede: "Wij hebben de Messias gevonden." De numerieke waarde hiervan is 37×42 . Het getal 42 is een getal dat geassocieerd wordt met de komst van Christus (na een tijd van beproeving). Zo vermeldt de Bijbel 41 kampementen in de woestijn onder Mozes. De 42^e stop was op de vlakte van Jericho onder Jozua (Jezus), waarmee hun woestijnreis ten einde kwam. Vandaar dat de zinsnede "we hebben de Messias gevonden" de numerieke waarde van 37×42 draagt, want het duidt op een voleinding van de zoektocht naar Jozua, oftewel Jezus.

In 2 Kor. 4:4 wordt Christus "het beeld van God" genoemd. In het Grieks [eichon theou] heeft deze zinsnede een numerieke waarde van 37×37 . De volle zin "Christus, Die het beeld van God is", heeft een numerieke waarde van 3885, hetgeen 37×105 is.

De zin: "dit is Mijn geliefde Zoon," zoals dit in 2 Pet. 1:17 wordt gebruikt, heeft een numerieke waarde van 37×111 , of $37 \times 37 \times 3$.

De zin: "de Zoon van God," zoals dit in Gal. 2:20 voorkomt, heeft een numerieke waarde van 37×66 . Het getal 37 is het vleesgeworden Woord en 66 is het getal van de mens. De combinatie van die twee zorgt met mathematische precisie dat Jezus de Zoon van God is die als mens naar de aarde kwam.

Als de Zoon van God verkreeg Jezus alle autoriteit in de hemel. Als de Zoon des mensen verkreeg Jezus alle autoriteit op aarde met het gezag om alle mensen te oordelen, want in Joh. 5:27,

27 en Hij heeft Hem [Jezus] ook macht gegeven om oordeel te vellen, OMDAT Hij de Zoon des mensen is.

Omdat God de mens in Gen. 1:26-28 heerschappij of autoriteit over de aarde gaf moest Jezus een mens worden om zo het wettelijke recht om de aarde te regeren en te oordelen ontvangen.

Dit is waarom het veelzeggend is dat het Griekse woord "Archon" exact 37 keer in het Nieuwe Testament voorkomt. Het zegt ons in een verborgen mathematische manier dat Jezus Christus de Vorst van de koningen der aarde is, de Rechter van het Hooggerechtshof, die alle onrecht die mensen elkaar hebben aangedaan en zullen aandoen recht zal maken. Dit is het doel van de grote witte troon zoals dit in Daniël 7 en Openbaringen 20 wordt beschreven. Het vuur van God, hetgeen het oordeel van Zijn wet is (Deut. 33:2), zal uit de troon voortvloeien als een "rivier van vuur" (Dan. 7:10) dat uiteindelijk een "poel van vuur" vormt (Op. 20:14, 15). Dit zal geen tijd van marteling zijn, maar een tijd van terechtwijzing en tuchting, zoals de profeet in Jesaja 26:9 zegt,

9... wanneer Uw oordelen over de aarde komen, leren de bewoners van de wereld wat gerechtigheid is.

Dit is "het verlangen van de heidenvolken" (Hag. 2:8), want het volk is afgemat door tirannen die regeren zonder liefde en wiens wetten veelal onderdrukkend en destructief zijn.

OPENBARINGEN 1:7

7 Zie, Hij komt met de wolken, en elk oog zal Hem zien, ook zij die Hem doorstoken hebben. En alle stammen van de aarde zullen rouw over Hem bedrijven. Ja, amen.

De zinsnede: "Hij komt," is de betekenis van het Hebreeuwse woord "Shur", dat een van de namen van de Plejaden of Sukkoth is. De komst van Christus hangt daarom samen met het Loofhuttenfeest en de historische vervulling hiervan. Dit moeten we eveneens vergelijken met Judas 14,

14 Ook over hen heeft Henoch, de zevende vanaf Adam, geprofeteerd, toen hij zei: Zie, de Heere is gekomen met Zijn tienduizenden heiligen.

Met andere woorden, Hij is gekomen op de "wolken" en Hij is gekomen met "Zijn heiligen". De heiligen worden als wolken afgebeeld. Hebreeën 11 biedt ons een gedeeltelijke lijst van de heiligen in het Oude Testament en concludeert vervolgens in Heb. 12:1: "Nu wij door zo'n wolk van getuigen omringd worden..."

Het feit dat Hij "op de wolken" komt refereert aan het beeld dat we in Ex. 34:4 en 5 kunnen vinden,

4 Toen hieuw Mozes twee stenen tafelen uit, zoals de eerste. En Mozes stond vroeg in de morgen op, klom de berg Sinai op, zoals de HEERE hem geboden had, en hij nam de twee stenen tafelen in zijn hand. 5 Toen daalde de HEERE neer in een wolk, ging daar bij hem staan en riep de Naam van de HEERE uit.

Dit is een profetisch beeld van de opstanding. Mozes "stond op" (uit de slaap) en klom op om de HEERE te ontmoeten terwijl Hij in een wolk neerdaalde tot de aarde. In ons boek "De wetten van de tweede komst", tonen wij aan hoe de apostel Paulus dit beeld in gedachte had toen hij in 1 Thes. 4:16, 17 over de komst van Christus schreef. Het is geen beeld van de kerk die tot de hemel opgenomen wordt, maar eerder een beeld van de kerk die Hem in de lucht ontmoet op het moment dat Hij naar de aarde komt. Zij "ontmoeten" Hem om Hem naar de aarde te begeleiden – niet om zelf naar de hemel te worden begeleid.

Wat betreft de rest van Op. 1:7 dat spreekt over hen die Hem doorstoken hebben, dit is een citaat uit Zach. 12:10. Om dit en de rest van het boek Zacheria te kunnen begrijpen moet men wat achtergrondinformatie bezitten.

ZACHERIA, JESAJA EN "JERUZALEM"

Er zijn twee steden die de naam Jeruzalem hebben. Dit simpele feit heeft onder christenen voor veel verwarring gezorgd in hun poging om het goddelijke plan te begrijpen. Zo is er natuurlijk de oude stad, dat door heel de geschiedenis heen een stad in het oude land Palestina is. Maar er is ook nog een ander Jeruzalem, namelijk het nieuwe Jeruzalem.

De Schriften van het Oude Testament gebruiken geen enkele keer de term "nieuw Jeruzalem". De profeten hebben nooit helder de twee steden kunnen onderscheiden, behalve dan in hun beschrijving van deze steden. Soms is Jeruzalem een zegen (Jes. 62:7); andere keren is het een vloek (Jer. 26:6). Het is aan de schrijvers van het Nieuwe Testament om het oude Jeruzalem van het nieuwe (of het "hemelse" Jeruzalem, zoals het in Heb. 12:22 wordt genoemd) te onderscheiden. In het boek Openbaringen spreekt Johannes veel over het nieuwe Jeruzalem, waarbij hij vrijmoedig uit Jesaja en Zacheria citeert. Ook waar Jesaja over een stad die hij "Jeruzalem" noemt citeert Johannes Jesaja, maar interpreteert hij het als het nieuwe Jeruzalem en dus niet de oude stad.

In het Oude Testament was de oude stad Jeruzalem de stad van God. Salomo's tempel was Zijn verblijfplaats. De berg Sion was de plek van Davids troon. Maar de zonde van de oude stad en haar weigering tot berouw zorgde ervoor dat God Jeruzalem op dezelfde wijze verliet zoals Hij enkele eeuwen eerder ook Silo verlaten had (Jer. 7:12-15). De heerlijkheid verliet Jeruzalem, net zoals het Silo had verlaten. In Hand. 2, op de Pinksterdag, werd opnieuw een onderpand van de heerlijkheid van God geschonken – dit maal aan een nieuwe tempel, namelijk onze lichamen (1 Kor. 3:16; Ef. 1:14).

Deze nieuwe individuele "tempels" zijn microkosmosen van een grotere, algemene tempel, wiens Hoeksteen Jezus Christus is, wiens fundament de apostelen en de profeten zijn (Ef. 2:20-22). Dit is nu de levende tempel waar God huist en Hij is niet van plan om terug te keren naar dode gebouwen van hout en steen en goud en zilver.

Jeruzalem is nu ook een nieuwe stad. Omdat het Woord in Jeremia 7:14 niet verbroken kan worden. Het is voor Gods heerlijkheid niet mogelijk om naar die oude stad Jeruzalem terug te keren, ondanks dat vele christenen dit toch verwachten. Dit is niet mogelijk, net zoals het voor Hem onmogelijk is om terug tot Silo te keren, nadat Hij er "Ikabod" opgeschreven had (1 Sam. 4:21, 22). Ikabod betekent "de eer (of heerlijkheid) is weggevoerd". God deed aan Jeruzalem wat Hij ook aan Silo had gedaan. Vanaf dat moment werd Jeruzalem een vloek voor alle volken, zoals Jer. 26:6 zegt,

6 dan zal Ik dit huis maken als Silo, en deze stad zal Ik maken tot een vloek voor alle volken van de aarde.

Het was nodig voor God om een nieuwe stad te vormen waar Hij kon huizen. Maar om de profetieën van "Jeruzalem" te vervullen zonder de Schriften te verbreken moest Hij een tweede Jeruzalem, een nieuw Jeruzalem, bouwen. Op. 3:12 zegt,

12 Wie overwint, hem zal Ik tot een zuil in de tempel van Mijn God maken, en hij zal daaruit niet meer weggaan. En Ik zal de Naam van Mijn God op hem schrijven en de naam van de stad van Mijn God, het nieuwe Jeruzalem, dat neerdaalt uit de hemel, bij Mijn God vandaan, en Mijn nieuwe Naam.

Het nieuwe Jeruzalem is geen stad gemaakt van goud dat God met een hemelse hijskraan vanuit de hemel op aarde wil laten neerdalen. Het is een geestelijke stad, gelijk

de tempel een geestelijke tempel is, wiens bouwstenen Zijn VOLK zijn. Petrus noemt hen "levende stenen" (1 Pet. 2:5), in tegenstelling tot dode stenen die voor aardse bouwprojecten worden gebruikt.

Vergelijk Jesaja 62:4, 5 met Openbaringen 21:2, 9, 10. Jesaja zegt dat God Jeruzalem zal huwen als Zijn bruid. Johannes zegt dat de bruid niet de oude stad, maar het NIEUWE Jeruzalem is.

Vergelijk Jesaja 60:19, 20 met Openbaringen 21:12, 21. Jesaja zegt dat de zon en de maan voor Jeruzalem geen licht en geen schijnsel meer zullen zijn, want God Zelf zal haar licht zijn. Johannes past dit niet op de oude stad, maar op het NIEUWE Jeruzalem toe.

Vergelijk Jesaja 52:1 met Openbaringen 21:27. Jesaja zegt dat alleen de rechtvaardigen Jeruzalem zullen bewonen en dat er geen onreine mensen meer inkomen. Johannes zegt hetzelfde over het NIEUWE Jeruzalem. De reden dat alleen rechtvaardigen het nieuwe Jeruzalem zullen bewonen komt omdat het een stad van levende stenen is. Alleen gelovigen zijn de levende stenen. Men gaat deze stad niet via een fysieke poort binnen, of door over een muur te klauteren. De muren van het NIEUWE Jeruzalem zijn "Heil" (Jes. 60:18) en haar poorten "Lof". Met andere woorden, men moet "gered" zijn om deze stad binnen te gaan – in tegenstelling tot de oude stad.

Ook is het oude Sion niet hetzelfde als het nieuwe Sion. In het Oude Testament was Sion de regeringszetel van David. Op deze wijze is het te vergelijken met de berg Sinai, waar de regering van Israël onder Mozes begon. In Hebrëen 12:22 lezen we,

22 Maar u bent genaderd tot de berg Sion en tot de stad van de levende God, tot het hemelse Jeruzalem en tot tienduizendtallen van engelen.

De schrijver van de Hebrëenbrief heeft het hier overduidelijk niet over de berg Sinai of de oude berg Sion in Jeruzalem. Hij spreekt over een hemels Sion, de regeringszetel van het hemelse Jeruzalem. Hiermee wordt aangetoond dat niemand in Gods Koninkrijk kan regeren mits zij burgers zijn van de ware "stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem". Dit gaat NIET over het oude Jeruzalem, dit gaat over de overwinnaars.

Zo zijn er ook twee zeer verschillende lotbestemmingen toebedeeld aan het oude en nieuwe Jeruzalem. Omdat vele mensen deze niet kennen, raken ze in verwarring. Jeremia 19:10, 11 zegt dat Jeruzalem verwoest en nooit meer opgebouwd zal worden. Maar de onverwoestbare positie van het nieuwe Jeruzalem staat als een paal boven water.

Verder vergelijkt Paulus het oude Jeruzalem met Hagar en haar burgers met de kinderen van Ismaël. Over deze stad is geschreven: "Jaag de slavin en haar zoon weg" (Gal. 4:30, geciteerd uit Gen. 21:10). Paulus zegt dat de burgers van het oude Jeruzalem niet de erfgenamen van de belofte zijn, maar de burgers van het nieuwe Jeruzalem wel. Het nieuwe Jeruzalem kan in feite op aarde niet ten volle tot openbaring komen totdat de slavin weggejaagd is. In deze tegenwoordige tijd zijn, vanuit Gods oogpunt, de slavin en haar zoon al weggejaagd – maar velen op aarde kijken toch nog naar de oude stad met de verwachting dat daar de belofte vervuld zal worden. Het nieuwe Jeruzalem zal op aarde niet ten volle tot openbaring komen, totdat de kerk tot inkeer komt en het oude Jeruzalem weggejaagd.

Zie hoofdstuk 8 van "De strijd om het geboorterecht" voor een meer uiteengezette studie over dit onderwerp.

En wanneer Johannes dus de profeten uit het Oude Testament citeert, dan moeten we dit in het perspectief van het Nieuwe Testament opvatten om zo de term correct te

definiëren. We keren nu terug naar Openbaringen 1:7, waar Johannes aan het einde van het vers het volgende schrijft,

7... en elk oog zal Hem zien, ook zij die Hem doorstoken hebben. En alle stammen van de aarde zullen rouw over Hem bedrijven. Ja, amen.

Johannes citeert losjes uit Zacharia 12:10,

10 Maar over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik de Geest van de genade en van de gebeden uitstorten. Zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben. Zij zullen over Hem rouw bedrijven, als met de rouwklacht over een enig kind; en zij zullen over Hem bitter klagen, zoals men bitter klaagt over een eerstgeborene.

Zacharia zegt niets over "elk oog" dat Hem zal zien, maar Johannes maakt de verklaring universele in zijn bereik. Opnieuw lijkt het erop dat Johannes de rouwklacht beperkt tot "het huis van David" en "de inwoners van Jeruzalem", maar Johannes betreft "alle stammen van de aarde" erbij. Ongetwijfeld had Johannes voor meer dan vijftig jaar de profetie van Jezus in Mat. 24:30 overdacht,

30 En dan zal aan de hemel het teken van de Zoon des mensen verschijnen; en dan zullen al de stammen [Grieks: phule, "geslachten"] van de aarde rouw bedrijven en zij zullen de Zoon des mensen zien, als Hij op de wolken van de hemel komt met grote kracht en heerlijkheid.

Het nauwe zicht van Zacharia wordt dus door Johannes verbreed. Het is niet zo dat Zacharia ernaast zat, maar wel dat hij minder zag dan Johannes. Zacharia zag de profetie in termen van de beelden van het Oude Testament, terwijl Johannes erkende dat de beperkte beelden van het Oude Testament waren ontworpen om ons het goddelijke plan voor de hele wereld te onderwijzen.

Het Griekse woord waar "stammen" mee vertaald is is phule (uitspraak is foe-lee). Letterlijk betekent het woord een zijtak. Sommigen menen dat dit slechts op de stammen van Israël slaat. Maar de Septuaginta past deze term op elke stam of familie toe, ongeacht hun genealogie. In Genesis 10:5, 18, 20, 31 en 32 wordt het woord toegeschreven aan de stammen of "geslachten" van vele volken. Binnen de goddelijke belofte in Genesis 12:3 wordt deze term ook gebruikt: "in u zullen alle geslachten [phule] van de aardbodem gezegend worden." Daarom concluderen wij dat "al de stammen (geslachten) van de aarde" een universeel statement is.

Daarnaast is het "huis van David" in Zacharia niet slechts een verwijzing naar de genealogische nakomelingen van David. Deze verwijzing kunnen we breder trekken tot een ieder die van Jezus Christus, de zoon van David, afstamt. David was een profetisch beeld van Jezus Christus en Zijn lichaam, de overwinnaars, zij die geroepen worden om te regeren met Christus. Dit is het ware "huis van David", die vanuit de hemelse berg Sion regeert. Dit is wat God vanaf het begin in gedachte had, maar dit hele plan toch niet volledig aan Zacharia openbaarde.

Zo zijn ook "de inwoners van Jeruzalem" in dit geval de burgers van het NIEUWE Jeruzalem en niet de burgers van de oude stad. Zacharia geeft totaal geen indicatie (of openbaring) van een tweede Jeruzalem aan, een stad die later gevestigd zou worden – hoewel hij het misschien uit de geschriften van Jeremia heeft kunnen opmaken. Gods oordeel in Jeremia 7 over het oude Jeruzalem maakte het voor de heerlijkheid van God onmogelijk om tot de tempel in die stad terug te keren. Zelf Haggai, de profeet die het volk succesvol aanspoorde om de tweede tempel te voltooien, leek aan te nemen dat de heerlijkheid van God die tweede tempel zou vullen, zoals dit ook bij de eerste tempel was gebeurd (Hag. 2:8). Maar dit gebeurde niet. Ongeacht de persoonlijke opvatting van de

profeet sprak zijn profetie over een andere dag en over een tempel gemaakt van levende stenen die vele eeuwen later in ons zou worden geopend.

De "inwoners van Jeruzalem" zullen dan de gelovigen in Christus zijn, zij die het burgerschap van het nieuwe Jeruzalem hebben verkregen door het geloof in Hem. In Filippienzen 3:20 doelt Paulus op dit hemelse burgerschap, zeggende,

20 Ons burgerschap is echter in de hemelen, waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten, namelijk de Heere Jezus Christus.

Alle gelovigen – of dit nu geestelijke kinderen zijn die Pascha hebben ervaren of geestelijke tieners die Pinksteren hebben ervaren; alle gelovigen zijn burgers van het nieuwe Jeruzalem. Maar niet alle burgers zullen geestelijke autoriteit gegeven worden om met Christus op Zijn troon te regeren. Dit is gereserveerd voor de overwinnaars en binnen de profetie van Zacharia worden zij aangeduid als het "huis van David", in tegenstelling tot de "inwoners van Jeruzalem".

DE KERK EN DE WERELD ZULLEN ROUW BEDRIJVEN

Zacharia 12:10 zegt ons dat de inwoners van Jeruzalem (d.i. de algemene kerk) de "Geest van genade en gebeden" geschonken worden, waardoor ze rouw zullen bedrijven. Omdat de kerk zich niet langer in het smalle gebied van Palestina bevindt, verbreedt Johannes dit door te melden dat alle stammen of geslachten van de aarde rouw zullen bedrijven en Gods gekozen vastendag – de verzoendag - zullen houden. Ongetwijfeld zal dit inkeer ook niet-gelovigen ten deel vallen, want het zal een tijd zijn van wereldwijde inkeer dat door de kerk wordt ingeleid. Noch zal dit beperkt worden tot één dag, want een "dag" met God kan wel eens duizend jaar zijn (2 Pet. 3:8). Het zou wel eens zo kunnen zijn dat deze tijd van inkeer op de verzoendag begint.

De verzoendag was een dag van vasten en gebed. In de Bijbel staat rouw bedrijven vaak synoniem voor vasten. Toen Jezus bijvoorbeeld in Mat. 5:4 zei: "Zalig zijn zij die treuren," sprak Hij niet over mensen die treurden om het verlies van een geliefde. Hij sprak over hen die vastten en God aangezicht zochten. Dit zijn degenen die "vertroost" worden.

Dit komt duidelijk in Zacharia 12 naar voren, waar de profeet in de verzen 12-14 zegt,

12 Het land zal rouw bedrijven, elk geslacht afzonderlijk: het geslacht van het huis van David afzonderlijk en hun vrouwen afzonderlijk, het geslacht van het huis van Nathan afzonderlijk en hun vrouwen afzonderlijk, 13 het geslacht van het huis van Levi afzonderlijk en hun vrouwen afzonderlijk, het geslacht van Simeï afzonderlijk en hun vrouwen afzonderlijk, 14 al de overige geslachten: elk geslacht afzonderlijk en hun vrouwen afzonderlijk.

Deze geslachten die hierboven opgesomd worden moeten niet letterlijk genomen worden. Het belangrijke feit van deze verzen kunnen we vinden in de zinsnede "hun vrouwen afzonderlijk". Dit toont ons dat het rouw bedrijven een algemene tijd van vasten en gebed is – d.i. de grote verzoendag. In die tijd was het een normaal gebruik dat tijdens een vastentijd man en vrouw gescheiden waren van elkaar en ook niet samen slapen. (Paulus verwijst hier in 1 Kor. 7:5 kort naar, waar hij zegt dat man en vrouw niet gescheiden moeten leven, behalve voor een bepaalde tijd om te vasten en te bidden.)

De kerk zal zekerlijk over vele zaken berouw hebben, zoals elke kenner van de kerkgeschiedenis wel zal weten. De corruptie, moord, overspel, afgoderij binnen de kerk zijn zeer goed gedocumenteerd. Maar naast deze zaken is er ook het geval van het ondersteunen en opvangen van "de slavin en haar zoon" als erfgenaam van Gods Koninkrijk. De meerderheid van evangelische christenen leert dat het oude Jeruzalem de

regeringzetel van Christus zal zijn. Ook leren zij dat de kinderen van Hagar (de Joden) de wereld in het duizendjarig rijk zullen regeren.

De Bijbel leert ons echter dat niemand een burger in Gods Koninkrijk kan zijn, als deze Jezus nog niet kent en niemand zal dat Koninkrijk regeren, als deze geen overwinnaar is. Als een Jood deze goddelijke eisen bezit, dan zal hij wel delen in de beloning, want de regels zijn voor een ieder gelijk, want er is geen aanzien des persoons bij God (Rom. 2:11). Maar wanneer men onderwijst dat de Joden een exclusief raciaal recht bezitten om te regeren, dan is dit meer een verwijzing naar het oude wereldidee van "het goddelijke recht van koningen" om te regeren, zonder naar hun karakter te kijken. Omdat Jezus een directe nakomelingen van koning David was bezat Hij het goddelijke recht om te regeren – maar Hij nam geen genoegen met dit argument. Hij verdiende dit recht om te regeren eveneens door Zijn karakter dat tot uiting kwam in Zijn bereidheid om te sterven voor het volk en de hele wereld. Hij kwam niet om gediend te worden, maar om te dienen (Mat. 20:25-28).

Daarom profeteert Zacharia dat de inwoners van het nieuwe Jeruzalem zullen rouwen over hun zonden. Zij zullen rouw bedrijven voor het feit dat zij opnieuw Christus hebben gekruisigd (Heb. 6:4-6) door hen te ondersteunen – zoals Judas dit deed – die Jezus gekruisigd hebben, namelijk het oude Jeruzalem (Hagar) als erfgenaam van de beloften aan Abraham. Het boek Hebreëën is geschreven met als doel om de christenen vrij te zetten van de banden van het oude Jeruzalem en vrij te maken van de noodzaak om een fysieke tempel en priesterschap te hebben. Toch keren evangelische en pinksterchristenen zich meer en meer tot die oude opvatting, waarbij ze denken dat God vreugde schept in de Joodse inspanningen om een fysieke tempel te bouwen en zij een priesterschap naar de ordening van Levi, met daarbij de dierenoffers, in stellen met als gedachtegang en om de wereld vanuit het oude Jeruzalem te regeren.

Wanneer God uiteindelijk het oude Jeruzalem verwoest, zoals voorzegt in Jeremia 19:11, dan zal de vraag voor altijd beslecht worden. De ogen van de kerk zullen geopend worden en zij zullen niet langer de slavin en haar zoon als de troon van Gods Koninkrijk zien.

OPENBARINGEN 1:8

8 Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde, zegt de Heere, Die is en Die was en Die komt, de Almachtige.

Alfa is de eerste letter van het Griekse alfabet en Omega de laatste. God kent het einde vanaf het begin. Ja, meer dan dat, HIJ IS het begin en het einde. Dit is een verwijzing naar de tijdloze aard van de geestelijke werkelijkheid. Waar wij op aarde gebonden zijn aan tijd en ruimte, daar is God niet aan gebonden. Hij is "de Almachtige" omdat Hij het begin tot het einde kent. Hij IS – d.i. Hij bestaat – in feite, tegelijkertijd in het begin en het einde.

Als we dit moeilijk vinden om te behappen dan komt dit omdat wij de gebeurtenissen in de geschiedenis zien gebeuren in een lineaire tijdlijn, terwijl God de geschiedenis vanuit een hoger perspectief ziet. Voor Hem bezit de geschiedenis geen tijdlijn, maar geschieden de dingen in de altijd tegenwoordige tijd op hetzelfde moment. De gehele geschiedenis is een ogenblikkelijke gebeurtenis.

Sommige christelijke schrijvers hebben het idee opgeworpen dat God alleen datgene weet wat Hij behoort te weten. Zij menen dat God niet echt weet wat de mens wilt, tenzij hij het doet / laat zien. Zij zeggen dat als God echt het begin tot het einde zou weten, dit de vrije wil van de mens zou schenden. Vandaar dat dergelijke auteurs de alwetendheid van God hebben opgeofferd op het altaar van de vrije wil. Door dit te doen ondermijnen of ontkennen ze de mogelijkheid van Bijbelprofetie, want hoe kan God nu met zekerheid

iets voorzeggen terwijl hij geen weet heeft van de toekomst? Alle Bijbelprofetie zou worden gereduceerd tot een groot gissen.

Dergelijk verkeerde opvattingen komen van mensen die denken dat God net zoals ons gebonden is aan tijd. Maar Johannes zegt dat Hij de Alfa en de Omega is. Hij is niet alleen het begin, maar ook het einde. Johannes herhaalt deze verklaring in Openbaringen 22:13.

Het Hebreeuwse woord voor "een teken of zegel" is oht. Het wordt geschreven met de volgende Hebreeuwse letter: alef (א) and tav (ת), de eerste en laatste letter van het Hebreeuwse alfabet. De middelste letter is de vav (ו).

De alef (א) is de eerste letter van het Hebreeuwse alfabet (net zoals de alfa in het Grieks).

De tav (ת) is de laatste letter van het Hebreeuwse alfabet (net zoals omega in het Grieks).

De vav (ו) betekent letterlijk "een spijker of pin". Daarnaast dient het ook als het voegwoord "en", omdat het twee zaken aan elkaar "spijkert".

Dus het Hebreeuwse woord oht (alef-vav-tav) betekent letterlijk "de eerste en de laatste". Wanneer Johannes de woorden van Jezus optekent, zeggende: "Ik ben de eerste en de laatste", dan is dit een Hebreeuwse woordspeling van het woord oht, "een teken of zegel". De zegel van de levende God in Openbaringen 7 is de oht. Het duidt op de tijdloze werkelijkheid van God die geschonken wordt (of ten minste beloofd) aan de overwinnaars. Zij die de aard van die zegel openbaren zijn niet langer gebonden aan tijd en ruimte, maar zijn in staat om deze aardse realiteit te boven te gaan. Een voorbeeld hiervan is Jezus na Zijn opstanding, waar Hij in staat was om Zich naar believen tussen hemel en aarde te bewegen, waarbij Hij soms een fysiek lichaam aannam (Luk. 24:39) of Zich aan het zicht (deze werkelijkheid) onttrok (Luk. 24:31).

Openbaringen 1:8 noemt Hem eveneens "de Almachtige", maar wat houdt dit dan in?

Openbaringen 1:1 zegt dat dit de openbaring van Jezus Christus is. Vers 8 identificeert Jezus als "de Heere" en als "de Almachtige". Het Griekse woord waar "Almachtig" mee vertaald is, is pantokrator. Het is een samengesteld Grieks woord dat "alom heersend of alom krachtig" betekent. Nog voor de tijd van Christus gebruikte de Septuaginta dit woord al als de vertaling van de Hebreeuwse term "HEERE van de legermachten" (zie 2 Sam. 10:5 en 7:26, 27).

De "legermachten" zijn de legermachten in zowel de hemel als de aarde. In Exodus 12:41 werd Israël de "legers van de HEERE" genoemd, waarbij het volk uit Egypte werd bevrijd. Dit vers toont overduidelijk aan dat de "legermachten" meer zijn dan alleen maar hemels, maar ook refereren aan volken op aarde. In Numeri 2 en 10 duikt (in de KJV) hetzelfde woord op om de mannen van Israël te beschrijven. (De HSV vertaald het met "hun legers".)

Het woord betekent letterlijk "een leger", maar hetzelfde woord wordt ook gebruikt om de sterren in de hemel te beschrijven. Deut. 4:19 waarschuwt ons om niet de sterren te vereren, zeggende,

19 Pas er ook voor op dat u uw ogen niet opslaat naar de hemel, en de zon, de maan en de sterren ziet, heel het leger aan de hemel, en u laat verleiden om u voor hen neer te buigen en hen te dienen...

De sterren werden vaak afgeschilderd als het leger van God of (in hun gezagspositie in Christus) als de heiligen van God. Toen God verbood om het leger aan de hemel te aanbidden, was dit niet enkel een verbod op astrologie, maar ook op dat van heiligenverering.

Psalm 24, dat spreekt van de komst van Christus, zegt in de verzen 7 en 8,

7 Hef uw hoofden op, o poorten, en verhef u, eeuwige deuren, opdat de Koning der ere binnengaat. 8 Wie is deze Koning der ere? De HEERE, sterk en geweldig, de HEERE [Jahweh], geweldig in de strijd... 10 Wie is Hij, deze Koning der ere? De HEERE [Jahweh] van de legermachten, Hij is de Koning der ere. Sela

Jezus Christus is de God van het Oude Testament, de Schepper (Joh. 1:1-3) en Degene die de wet aan Mozes gaf. Zoals we al eerder aantoonde zegt Exodus 15:2 letterlijk: "Jahweh... is mij tot Jashua (of Jozua) geworden," d.i. de Hebreeuwse naam voor Jezus. In Jesaja 12:2, 3 wordt dit herhaald. Jashua betekent letterlijk "heil of redding", en dit is ook de reden dat het op gelijke wijze vertaald wordt. Het is echter eveneens een letterlijke verwijzing naar Jezus Christus.

En als Jezus Zichzelf dus identificeert als de Alfa en Omega en "de Almachtige", dan refereert Hij aan Zichzelf als de HEERE van de legermachten in het Oude Testament. Dit houdt in dat Hij niet alleen HEERE is van de legermachten van de hemel, maar ook van de aarde. Dit voorafschaduwde een van de primaire doelen in het boek Openbaringen, die Jezus Christus voorstelt als "de Almachtige" (Op. 19:15) en als "Koning der koningen" en "Heere der heren" (Op. 19:16). Het stelt Christus voor als heersers over Zijn schepping – de aarde en alles daarop. De toekomst is goed, want Jezus Christus zal aan het einde zegevieren. Zijn heerschappij zal van zee tot zee zijn. Zijn wil zal een oneindig Koninkrijk zijn dat nooit verwoest kan worden.

Hoe dit doel behaald gaat worden is echter het grootste onderwerp binnen het boek Openbaringen.

HOOFDSTUK 3

Openbaringen 1:9-20

Johannes begint deze sectie met het vertellen van de plaats waar hij deze openbaring ontving. Hij was omwille van het Woord en getuigenis van Jezus Christus verbannen. Openbaringen 1:9 zegt,

9 Ik, Johannes, die ook uw broeder ben en deelgenoot in de verdrukking en in het Koninkrijk en in de volharding van Jezus Christus, was op het eiland genaamd Patmos, omwille van het Woord van God en het getuigenis van Jezus Christus.

Johannes zegt dat hij alreeds "in verdrukking" was. Dit is de eerste van de vijf directe verwijzingen naar "verdrukking" die we in het boek Openbaringen kunnen vinden. De vijf verwijzingen kunnen we vinden in: Op. 1:9; 2:9, 10, 22; en 7:14. In 1:9 verklaart Johannes dat hij al in de verdrukking is. In 2:9, 10 is de gemeente van Smyrna in verdrukking. In 2:22 stuurt God de gemeente van Thyatira in "grote verdrukking" vanwege haar "overspel". Zoals we in onze studie van de zeven gemeenten zullen ontdekken, vertegenwoordigen deze gemeenten tijdperken binnen het overkoepelende kerktijdperk – d.i. het Pinkstertijdperk. Dus of we Smyrna en Thyatira nu letterlijk opvatten ten tijde van Johannes of dat we ze als kerktijdperken zien, geen van beide opvatting past bij de moderne opvatting van "de grote verdrukking" die, zo meent men, nog staat te gebeuren.

In 7:14 vangt Johannes een glimp van een toekomstige tijd op waarin deze verdrukking voltooid is en hij degenen ziet die hierdoor volmaakt geworden zijn. Maar ook hier zegt hij niets over de timing hiervan of hoe lang deze verdrukking zal duren. Vanwege deze reden bestaan er hierover verschillende opvattingen, zelfs tussen futuristen. Sommigen menen dat de verdrukking 7 jaar zal duren, terwijl anderen de helft hiervan verwachten. Deze korte tijd baseren zij op basis van een letterlijke opvatting van de 1260 "dagen" en 42 "maanden" die Johannes later aanhaalt.

Zoals wij later zullen aantonen, wanneer wij naar de eigenlijke uitwerking van de historische vervulling gaan kijken, wordt het duidelijk dat Johannes sprak over een dag voor een jaar (Num. 14:34). Toen de Geest Jezus de woestijn in leidde om daar voor 40 dagen beproefd te worden (Mat. 4:1, 2), deed Hij dit om 40 jaren waar Israël tekort schoot in de woestijn, te compenseren en te overwinnen, dus een dag voor een jaar. Hand. 7:38 noemt Israël "de samenkomst (kerk) in de woestijn". Zij waren een beeld en schaduw van de kerk in het Pinkstertijdperk, die haar eigen beproeving en verzoeking van 40 Jubeljaren had (40 x 49 = 1960 jaar).

De beproeving van Israël in de woestijn onder Mozes bevestigde de profetische parallel met de beproevingen en verzoeking van de kerk in het Pinkstertijdperk. Zoals de geschiedenis laat zien faalde het merendeel van de algemene kerk voor de beproevingen vanwege een gebrek aan geloof, maar telkens was daar een minderheid van overwinnaars die zegevierden, net zoals ook Jezus de beproeving doorstond.

Dus om het Bijbelse concept van "verdrukking" te begrijpen, moeten we de Oudtestamentische kerk met de Nieuwtestamentische kerk vergelijken, want de een profeteert van de andere. Als we dit eenmaal inzien dan wordt het duidelijk dat het doel van verdrukking is om de kerk te beproeven – en niet om beproeving over de wereld te brengen, zoals zo vaak gedacht wordt. Dit is ook waarom Johannes de gemeente van Smyrna en Thyatira, die door verdrukking gaan, aanhaalt. Wat betreft Smyrna lezen we in Op. 2:10,

10 Wees niet bevreesd voor wat u lijden zult. Zie, de duivel zal sommigen van u in de gevangenis werpen, opdat u verzocht wordt. En u zult een verdrukking hebben van tien dagen.

Het doel van verdrukking is om de kerk te verzoeken om er zo achter te komen wie werkelijk geloof heeft, en wie door mensen is overgehaald om Christus te volgen. God Zelf geeft de kerk in de handen van "de duivel" op gelijke wijze zoals Jezus Zelf door "de duivel is verzocht" (Mat. 4:1). En dit alles is al vastgelegd in de wet in Leviticus 16, waar de tweede bok "voor Azazel" is (in de HSV en de NBV wordt dit woord niet vertaald / gebruikt, in de SV echter nog wel), een sater, hetgeen een oud beeld van "de duivel" is. Op de verzoendag was de eerste bok "voor Jahweh", terwijl de tweede "voor Azazel" was. Op de verzoendag, toen Jezus door Johannes gedoopt werd, presenteerde Hij Zichzelf als de eerste bok aan Jahweh. Vervolgens nam Hij eveneens de rol van de tweede bok op Zich, waar Hij, om het zo maar te zeggen, 40 dagen lang als voedsel voor de duivel was.

Jezus was de oorspronkelijke overwinnaar. Zij die in Zijn voetsporen volgen zijn degenen die overwinnen, zoals Hij overwon. Zij zijn als Kaleb en Jozua in de woestijn onder Mozes. De overwinnaars binnen de zeven gemeenten zijn eveneens een kleine minderheid, toch moet een ieder op dezelfde wijze beproefd worden. Dit is ook waarom de verdrukking in het bijzonder op de kerk van toepassing is en niet, zoals zo vaak geleerd, op "de antichrist" en zijn volgelingen.

Daarom spreekt Johannes van verdrukking als zijnde continu aanwezig vanaf zijn eigen tijd tot de dag waarbij de jurisdictie over de aarde wordt geschonken aan de heiligen van de Allerhoogste. Er bestaat geen bijzondere reden om de verdrukking als een *toekomstige* gebeurtenis op te vatten, tenzij we vooraf aannemen dat dit het geval is. Men kan het in ieder geval niet door het boek Openbaringen bewijzen.

Johannes schreef zijn boek niet later dan 96 n.Chr. toen hij een oude man was, verbannen naar het eiland Patmos. Hij was verbannen door de Romeinse keizer Domitianus (81-96 n.Chr.). Samen met Nero was Domitianus de tweede Romeinse keizer die de kerk vervolgde. In "Ecclesiastical History", I, iii, 20, schreef Eusebius, de bisschop van Caesarea in de vierde eeuw, het volgende,

"Na vijftien jaar regering van Domitianus, volgde Nerva hem op. Door een stemronde van de Romeinse senaat werd het besluit van Domitianus afgeschaft en konden de op onrechtvaardige wijze verbannen mensen naar huis terugkeren en ontvingen ze hun bezit weer terug. Zo staat dit opgetekend door de kroniekschrijvers in die tijd. In die tijd keerde ook de apostel Johannes, na zijn verbanning naar het eiland, terug naar zijn onderkomen in Efeze, zoals in de vroege christelijke traditie te lezen is."

Johannes noemt zichzelf een "*deelgenoot in de verdrukking*", waarmee hij impliceert dat anderen in die tijd ook verdrukt werden.

In deze vervolging van keizer Domitianus ondervroeg de keizer persoonlijk de kleinkinderen van Judas, want hij was er bedacht op of iemand van koning David afstamde. Judas, de schrijver van het boek met zijn naam, was de broer van Jezus. Eusebius citeert Hegesippus in zijn "History of the Church", III, 20, waarbij hij het volgende verhaal vertelt,

"En toch waren er overlevenden uit het gezin van de Heere, namelijk de kleinkinderen van Judas, waarvan gezegd wordt dat het, menselijker wijs gesproken, Zijn broer was. Zij werden erkend als zijnde uit de lijn van David en door de *evocatus* (arresterende ambtenaar) voor keizer Domitianus geleid, die net als Herodus bang voor de komst van Christus was. Domitianus vroeg hen of ze uit de lijn van David kwamen en zij beaamden dit. Vervolgens vroeg hij welk stuk land zij bezaten en over welk geld zij beschikten. Zij antwoordden hierop dat zij slechts 9000 dinari bezaten, die zij samen deelden; en dit, zo zeiden zij, was niet in contanten beschikbaar, maar dit was de verwachte opbrengst van slechts 39 plethora land, waar zij geld voor vingten om hun belasting te betalen en de middelen om voor zichzelf te zorgen.

Vervolgens, zo zegt de schrijver, toonden zij hun handen, waarmee zij bewijs leverden voor het harde zwoegen van hun lichaam en het eelt dat, vanwege hun onophoudelijke arbeid, op hun handen aanwezig was. Toen naar Christus en Zijn Koninkrijk werd gevraagd – hoe het daar aan toe zou gaan en waar en wanneer dit zou

aanbreken – legden zij uit dat dit niet van deze wereld was, maar engelachtig en in de hemel, het zou aan het einde van de wereld [tijdperk] aanbreken, waarbij Hij in heerlijkheid zou verschijnen om de snellen [levenden] en de doden te oordelen en waar ieder zou moeten betalen voor zijn overtredingen. Na dit aangehoord te hebben vond Domitianus geen schuld bij hen, maar achtte hen minderwaardig en liet hen vrij en vaardigde een bevel uit om de vervolging van de kerk te stoppen. Bij hun vrijlating werden zij de leiders van de kerk, omdat zij getuigd hadden en daarnaast ook familie van de Heere waren; en dankzij de verkregen vrede konden zij de tijd van Trajanus overleven.”

Omdat Johannes Openbaringen optekende in de tijd van zijn ballingschap op Patmos, is het logisch dat het niet later dan 96 n.Chr. geschreven is, toen hij naar Efeze terugkeerde. In Eccl. Hist., I, iii, 23 citeert Eusebius Irenaeus met de woorden: "De kerk van Efeze was door Paulus gesticht en tot aan de tijd van Trajanus verbleef Johannes daar." Na Domitianus en Nerva (96-98 n.Chr.) werd Trajanus de Romeinse keizer van 98 tot 117 n.Chr. Ondanks dat we geen datum van Johannes' dood hebben, zeggen de vroege Kerkhistorici dat hij tot aan de regering van Trajanus leefde, ofwel ten minste tot 98 n.Chr.

OPENBARINGEN 1:10-11

10 Ik was in de geest op de dag des Heeren en ik hoorde achter mij een luide stem, als van een bazuin, 11 die zei: Ik ben de Alfa en de Omega, de Eerste en de Laatste, en: Wat u ziet, schrijf dat op een boekrol en stuur het aan de zeven gemeenten die in Asia zijn: naar Efeze, naar Smyrna, naar Pergamus, naar Thyatira, naar Sardis, naar Filadelfia en naar Laodicea.

Enkele leraren proberen "de dag des Heeren" te verbinden met "de dag van de Heere". Zij zijn van mening dat Johannes tot een toekomstige tijd opgenomen werd, genaamd "de dag van de Heere". Eén van die leraren was dr. E.W. Bullinger zelf, de auteur van "The Companion Bible". Hij schreef eveneens een "Commentary on Revelation". Op pagina 9 van deze verklaring schreef hij,

"Er is geen bewijslast dat voor het boek Openbaringen "de eerste dag van de week" ooit "de dag des Heeren" genoemd werd."

De opvatting van Bullinger is onjuist gebleken, net zoals zijn chronologie van de zeventig weken van Daniël in de dertiger jaren van de vorige eeuw door archeologische opgravingen in Persepolis zijn onjuistheid bewees (zie "De geheimen van tijd", hoofdstuk 9). We weten dat "de dag des Heeren" binnen de kerk een gebruikelijke term was, zelfs nog voordat Johannes zijn boek Openbaringen schreef. Het kan gevonden worden in het eerste eeuwse geschrift genaamd de Didachè.

De Didachè, ook wel onderwijzing (van de twaalf apostelen), is misschien wel het eerste christelijke geschrift naast de geschriften die zijn geschreven door de Nieuwtestamentische schrijvers zelf. Het werd ergens in de laatste helft van de eerste eeuw geschreven op het moment dat de apostel Johannes nog in leven was. In het boek "Didache, the Unknown Teaching of the Twelve Apostles", samengesteld door Brent Walters, de curator van het anti-Niceense archief, lezen we in de introductie op pag. 35 het volgende,

"De vroegste wordt het *onderwijs van de twaalf apostelen* genoemd – de meest bekende in die tijd, hetgeen gedateerd wordt tussen het jaar 70 en het einde van de eerste eeuw. Het *onderwijs* bestaat uit: een introductie betreft christelijke ethiek, voorschriften en gedrag; christelijke gebruiken zoals de doop, vasten en gebed; christelijke liturgie zoals we dit terugzien binnen eucharistie, aanbidding en het afstaan van tienden; christelijke bedieningen zoals apostelen, profeten, oudsten, leraren en decanen; en een gedeelte over christelijke eschatologie. Het was het eerste handboek over kerkelijke gebruiken en werd vervolgens het model voor verschillende opvolgende geschriften van gelijke strekking."

Het boek van Walters is een compilatie van essays over de Didachè, geschreven door verschillende geleerden. In een essay van John Wordsworth citeert hij een gedeelte van hoofdstuk veertien uit de Didachè:

"Kom samen op de dag des Heeren en breek het brood en breng u dank ten gehore, gepaard gaande met het bekennen van uw zonden, opdat uw offer puur mag zijn."

Bovenstaande uitdrukking is voor ons in het bijzonder interessant, want het kan gelezen worden als "de dag des Heeren" of als "de dag van de Heere". Het lijkt erop dat de twee zinsneden voor de vroege kerk gelijk waren.

Een tweede getuige was Ignatius de bisschop van Antiochië, geboren rond 30 n.Chr. en gestorven in 107 n.Chr. Ignatius stond bekend als het kind dat Jezus te midden van Zijn discipelen op schoot nam in Mattheüs 18:2 als voorbeeld van hoe iemand een kind moet worden om het Koninkrijk van de hemel binnen te gaan. Hoewel enkelen denken dat dit mythisch is, erkennen alle historici dat Ignatius rond 30 n.Chr. geboren was en als kind Jezus persoonlijk heeft ontmoet. In feite zegt hij in het bijzonder in zijn brief aan de gemeente van Smyrna in hoofdstuk 3 dat hij Jezus persoonlijk ontmoet heeft. Hiëronymus, de schijver uit de vierde eeuw, vertaalde Ignatius' brief in het Latijn. Dit schreef hij over Ignatius,

"In zijn laatste brief getuigde hij (Ignatius) van het Evangelie dat ik recent heb vertaald, met ontzag voor de mens Christus, zeggende: "Ik zag Hem inderdaad in het vlees na Zijn opstanding, en ik geloof dat Hij het is."

Hiëronymus getuigt dus dat Ignatius als een kind één van de meer dan 500 broeders was die Jezus na Zijn opstanding heeft gezien (1 Kor. 15:6). Hij was een discipel van Johannes de schrijver van Openbaringen. Ignatius gebruikt de term "de dag des Heeren" en verklaart zeer helder dat deze dag de dag was die de Romeinen zondag noemden. In hoofdstuk negen van zijn brief aan de gemeente van Tralles schrijft hij,

"Op de voorbereidingsdag [vrijdag], op de derde ure, ontving hij het vonnis van Pilatus, hetgeen de Vader toestond te gebeuren; op de zesde ure werd Hij gekruisigd; op de negende ure gaf Hij de geest; en voor zonsopgang werd hij begraven. Gedurende de sabbat [zaterdag] verbleef Hij onder de aarde in het graf waarin Jozef van Arimathea Hem had gelegd. Bij het aanbreeken van de dag des Heeren [zondag] stond Hij op uit de dood, volgens Zijn eigen profetie... De voorbereidingsdag omvat het lijden; de sabbat omarmt de begrafenis; de dag des Heeren beslaat de opstanding."

Als Ignatius hier een onjuiste terminologie gebruikt zou hebben, zou de apostel Johannes vele jaren gehad hebben om hem hierin te corrigeren, want zij waren gedurende 70 jaar tijdgenoten en kenden elkaar zeer goed. Ignatius zegt ons duidelijk dat "de dag des Heeren" de dag na de Joodse sabbat betekent, ofwel de dag die de Romeinen zondag noemen. Opnieuw gebruikt dezelfde auteur "de dag des Heeren" in zijn brief aan de gemeente in Magnesia, zeggende in hoofdstuk negen,

"Als zij die in een oude orde groot gebracht werden een nieuwe hoop zijn gaan omarmen, niet langer de sabbat vieren, maar eerder de dag des Heeren houden, waardoor ons leven wederom is ontsproten door Hem en door Zijn dood..."

Ignatius is een getuige uit de eerste eeuw, hoewel de twee bovenstaande brieven in wezen in Smyrna op zijn weg naar Rome werden geschreven. In Rome zou hij zijn vonnis ontvangen, hetgeen bestond uit het voor de wilde dieren geworpen worden. Onder de keizer Trajanus stierf hij, die rond die tijd zijn eerste veldtocht tegen de Parten en de Armeniërs begon. Het is deze gebeurtenis die de dood van Ignatius in Rome op 20 december in 107 n.Chr. dateert. Hij overleefde zijn mentor, de apostel Johannes, maar niet. Johannes stierf in het eerste jaar van Trajanus' bewind in 98 n.Chr.

Dus als Bullinger zegt dat er geen bewijs is dat "de dag des Heeren" voorafgaand aan Openbaringen op de eerste dag van de week toegepast werd, dan kunnen wij het hem niet kwalijk nemen dat hij niets van "De Didachè" afwist. Hij kende echter wel andere geschriften van Ignatius. Technisch gezien schreef Ignatius de twee bovenstaande brieven in 107 n.Chr., hetgeen elf jaar na het boek Openbaringen geschreven is. Toch is dit argument oneerlijk, want Ignatius had deze term in zijn dienstwerk waarschijnlijk al decennia gebruikt. Verder is het niet erg aannemelijk dat Ignatius de term "de dag des

Heeren" na de dood van Johannes heeft geïntroduceerd, want hij trok veelal met Johannes op.

Zo zien wij dat tot op de dag van vandaag dat "de dag des Heeren" consequent als zondag wordt aangeduid, de dag waarbij de kerk de opstanding van Jezus Christus herdenkt. Ignatius is niet de enige getuige, hij is slechts de vroegste, naast "De Didachè zelf en uiteraard naast Openbaringen 1:10. Wij concluderen vervolgens dat Johannes' verwijzing naar "de dag des Heeren" niet volgens Oudtestamentische term "de dag van de HEERE" opgevat moet worden, maar eerder als de dag van de week die wij zondag noemen, zoals de vroege kerk dit ook gebruikte.

Laat me, nu ik mijn punt gemaakt heb, zeggen dat "de dag des Heeren" eveneens op het zevende millennium, d.i. het sabbatmillennium, toegepast kan worden. Net zoals de term ook op de zevende DAG werd toegepast, die de vroege kerk elke zondag vierde, zo kan ook de term op het zevende MILLENNIUM toegepast worden. 2 Petrus 3:8 citeert Psalm 90:4 met de woorden,

8 Maar laat vooral dit u niet ontgaan, geliefden, dat één dag bij de Heere is als duizend jaar en duizend jaar als één dag.

In de vroege kerk – en ook binnen Joodse kringen – werd het algemeen aangenomen dat de Messiaanse eeuw (het duizendjarig rijk) zou aanvangen in het zevende millennium na Adam. Hoewel zij enige discussie hadden over chronologische tabellen en niet konden profiteren van de archeologie zoals wij dit vandaag de dag kunnen, onderwezen ze dit weldegelijk. Zo wordt bijvoorbeeld het epistel van Barnabas rond 115 n.Chr. gedateerd. In Barnabas 13:3-5 staat,

3 En zelfs bij het begin van de schepping haalt hij de sabbat aan... 4 Mijn kinderen overdenk wat dit betekent, hij voltooide hen in zes dagen. De betekenis hiervan is dat in zesduizend jaar de HEERE God alle dingen tot een einde zal brengen. 5 Want bij hem is duizend jaar als één dag; gelijk hij ook zelf getuigt zeggende: "Zie, deze dag zal zijn als duizend jaar." Daarom kinderen zullen in zes dagen, dit is in zesduizend jaar, alle dingen voltooid worden.

Zo zien wij dat "de dag des Heeren" en "de dag van de HEERE" gezien kunnen worden als of een wekelijkse sabbat of een millenniumsabbat. De wet beschrijft drie sabbatten: de zevende dag, het zevende jaar en het Jubeljaar. Zo is er geen reden om de opvatting van een zevende millennium buiten beschouwing te houden, zeker niet wanneer deze opvatting in de tijd van de Bijbel zeer bekend was.

OPENBARINGEN 1:12

12 En ik keerde mij om, om de stem te zien die met mij had gesproken. En toen ik mij had omgekeerd, zag ik zeven gouden kandelaren.

De zeven gouden kandelaren staan symbool voor de kerk en haar zeven profetische tijden, want Openbaringen 1:20 lezen we: "de zeven sterren zijn de engelen van de zeven gemeenten, en de zeven kandelaren die u hebt gezien, zijn de zeven gemeenten."

Eerst moeten we uitleg geven over "de zeven sterren", hetgeen een verwijzing is naar het sterrenbeeld de Plejaden, "de zeven zusters". Psalm 147:4 zegt ons dat God alle sterren een naam heeft gegeven. Genesis 1:14-19 zegt ons dat God alle sterren (sterrenbeelden) niet alleen heeft gemaakt tot lichten in de nacht, maar eveneens "tot tekenen en tot vaste tijden". Het zijn dus profetische tekenen voor zaken die nog dienen te geschieden. Vleselijke mensen begonnen deze zaken later op onwettige wijze in te zetten, maar deze degeneratie maakt de sterren op geen enkele wijze minder profetisch. Hier volgt een opsomming van de twaalf sterrenbeelden en hun afbeelding:

1. Maagd – het lijden van Christus
2. Weegschaal – het verzoenende werk van de Verlosser
3. Schorpioen – de strijd van de Verlosser
4. Boogschutter – de overwinning van de Verlosser
5. Steenbok – het resultaat van Zijn lijden
6. Waterman – de zegeningen verzekerd
7. Vissen – de zegeningen opgeschort
8. Ram – de zegeningen voltrokken
9. Stier – De Messias die komt om te regeren
10. Tweelingen – Messias, Vredevorst
11. Kreeft – Het eigendom van de Messias
12. Leeuw – De laatste triomf van de Messias

De Plejaden bevinden zich in de schouder van Stier, die Christus als een stier of os afschildert, de lijdende dienstknecht zoals dit in het evangelie van Markus naar voren komt. In hoofdstuk 12 van "The Companion Bible" verklaart dr. Bullinger dat de Shur ("komend en regerend") en Re'em ("superioriteit") de Hebreeuwse naam voor het sterrenbeeld Stier is. Een heldere ster in de Plejaden, gelokaliseerd in de schouder van Stier draagt de naam Alcyone, hetgeen "het centrum" betekent. In vroegere tijden werd gedacht dat de Plejaden het centrum van het universum was en ook de plek was waar Gods troon zich bevond.

De Hebreeuwse naam voor de Plejaden is Sukkoth, "hutten" of het Loofhuttenfeest. Deze namen duiden erop dat het Loofhuttenfeest het centrum of het doel van de geschiedenis is. Het wordt eveneens als het centrum of de focus van de kerk beschouwd, hetgeen door de Plejaden wordt afgebeeld.

Telkens wanneer de kerk haar ogen van deze centrale focus afwendt, verliezen zij hun pad tot hun goddelijke doel, hetgeen de ontsluiting van Jezus Christus in hun vlees is. De Plejaden is de hemelse getuige van het Loofhuttenfeest en hoe het ons het pad tot de troon van God, Zijn ontsluitende aanwezigheid, leert.

Johannes zag niet een, maar zeven gouden kandelaren. Om het contrast aan te geven, de tabernakel van Mozes bevatte slechts een kandelaar met daarop zeven lampen (Ex. 25:37). Wanneer men naar het Heilige der Heiligen keek bevond de kandelaar zich aan de linkerzijde van de tabernakel. Het was van puur goud gemaakt en haar gewicht bedroeg één talent. Haar functie en doel was om "licht te verspreiden" (Ex. 25:37).

Toen Salomo eeuwen later de tempel in Jeruzalem bouwde liet hij tien kandelaren maken om meer licht in het grotere gebouw te laten schijnen (1 Kon. 7:49). Vijf werden aan de rechterzijde geplaatst en de andere vijf aan de linkerzijde. Deze wijziging duidde op een progressie van het Koninkrijk van een kleine tent tot een fantastische tempel. Het Koninkrijk van God werd eerst met het kleine volk Israël gevestigd en zal uiteindelijk de hele aarde vervullen. Jezus Christus openbaarde Zichzelf (onder de naam El Shaddai) eerst als de God van één persoon, namelijk Abraham, in Genesis 26:4, vervolgens in 1 Kron. 29:10 als de God van één volk, namelijk Israël en ten slotte in Jesaja 54:5 als "God van heel de aarde".

De kandelaar weerspiegelt deze progressieve openbaring. Eerst is er slechts weinig licht nodig, want het Koninkrijk bestond uit weinig mensen. Toch is zeven het getal van de volheid of volmaaktheid. Maar wanneer de tijd voortschrijdt is er meer licht nodig om een groter gebied te beslaan. Vandaar dat Israël onder Salomo tien kandelaren kreeg, waarvan elk zeven lampen had, hetgeen een totaal van zeventig lampen maakt. Zeventig is het universele getal dat het licht van God aan alle volken portretteert.

Genesis 10 kiest van Noachs nageslacht zeventig geslachten die alle volken vertegenwoordigen. Dit is het wat het getal zeventig zijn betekenis geeft. Zo zien wij dus 10 kandelaars, met elk zeven lampen, om zeventig lichtstralen te verspreiden – voor elk volk een.

7 x 10 = 70 (Volken)

In Openbaringen 1:12 zien we zeven kandelaars, met elk zeven lampen, hetgeen een totaal van 49 lichtstralen maakt. Het getal 49 duidt op het Jubeljaar, hetgeen uitgeroepen werd na tijdsspanne van 49 jaar. De zeven kandelaars vertegenwoordigen de zeven gemeenten (of kerken) die in vers 11 worden aangehaald. De zeven lampen op elke kandelaar zijn de zeven "sterren", ofwel de zeven "engelen" van de zeven gemeenten (Op. 1:20).

7 x 7 = 49 (Het Jubeljaar)

De kandelaar was van goud gemaakt en het vuur dat erop brandde zorgde voor het licht. De zeven gouden kandelaars vertegenwoordigen de zeven gemeenten, maar het licht komt voort uit de engel van die gemeenten. Het woord "engel(en)" betekent boodschapper. Het kan naar geesten, maar ook naar mensen verwijzen. In dit geval verwijst het naar beide. God heeft op aarde boodschappers die geroepen worden om het Goede Nieuws (ofwel het evangelie van Jezus Christus) te proclameren. Zij hebben een boodschap voor de wereld. De aardse boodschappers van God worden bekrachtigd door engelen die door hen heen werken. Deze engelen zijn geesten die door specifieke woorden van God worden gekarakteriseerd. Engelen bepalen de eigenlijke roepingen van de aardse boodschappers.

De volledige boodschap van God komt van de zeven geesten van God, die collectief de Heilige Geest voorstellen. Dit kunt u beschouwen als het witte licht dat wanneer het door een prisma schijnt zich in zeven kleuren verdeeld. Wit is in wezen een combinatie van zeven kleuren. Zo is de Heilige Geest ook samengesteld uit de zeven geesten van God.

Deze zeven geesten van God, die we al eerder hebben opgesomd, zijn de zeven lampen op de kandelaar, want in Openbaringen 1:20 lezen we: "": *"de zeven sterren zijn de engelen van de zeven gemeenten, en de zeven kandelaars die u hebt gezien, zijn de zeven gemeenten."* De boodschapper van elke gemeente was haar leider door wie het licht van Gods woord werd verkondigd. Omdat er op elke kandelaar (gemeente) zeven lampen waren, zien wij dat elke boodschapper door de Heilige Geest bekrachtigd moest worden, oftewel zij moesten door de zeven geesten van God bekrachtigd worden.

Het licht van de zeven kandelaars verspreiden het licht aan de gemeenten, maar eveneens ook aan de wereld. Omdat deze zeven kandelaars in wezen 49 lampen hadden, zien wij Gods uiteindelijke doel voor de kerk, namelijk om de boodschap van de engelen (boodschappers, zowel aards als hemels) te ondersteunen wanneer zij het licht van het Jubeljaar aan de hele aarde proclameren.

OPENBARINGEN 1:13

13 En te midden van de zeven kandelaars zag ik Iemand Die op de Zoon des mensen leek, gekleed in een gewaad tot op de voeten, en op de borst [mastos] omgord met een gouden gordel.

Dit is een beeldende beschrijving van Jezus Christus, die te midden van de gemeenten huist. Hij wordt "Iemand Die op de Zoon des mensen leek" genoemd. Dit is Christus in Zijn hoedanigheid als een opgestaan en verheerlijkt mens op aarde. Zijn rol als Zoon des mensen kwalificeert Hem juridisch als heerser over de aarde, want in Genesis 1:26-28

lezen we dat bij de schepping van de mens hij autoriteit kreeg om over de aarde te heersen en deze te onderwerpen.

Maar in het zojuist aangehaalde vers wordt Christus beschreven met een gewaad met een "gouden gordel" om zijn borst. Het gewaad is natuurlijk priesterlijke kledij van wit linnen zoals we dit door heel de Schriften terugzien. Jezus is onze Hogepriester. Maar waarom wordt er gezegd dat Hij een "gouden gordel" om Zijn borst heeft? Het Griekse woord waar "borst" mee is vertaald is mastos. De concordantie van Strong zegt dit "een (voorn. vrouwelijke) borst" betekent. De stam betekent hanteren, knijpen of kauwen. Het woord heeft dus voornamelijk te maken met het verzorgen van een kind.

Adam werd als man en vrouw geschapen (Gen. 1:27) en pas later nam God het vrouwelijke deel van hem weg en vormde hiervan een tweede persoon genaamd Eva. Adam werd naar het beeld van God, die volmaakt is, geschapen. Zo zien wij dus dat God Zichzelf van Adam tot Mozes aan de aartsvaders alleen in de vrouwelijke verschijning van El Shaddai, d.i. de Beborste, toonde (Shad is Hebreeuws voor borst). Toen Mozes in Exodus 6:1 en 2 de naam vroeg van Degene die hem zond om Israël te bevrijden en hen de wet te geven lezen we,

1 Toen sprak God tot Mozes en zei tegen hem: Ik ben de HEERE [Yahweh] 2 Ik ben aan Abraham, Izak en Jakob verschenen als God de Almachtige [El Shaddai], maar met Mijn Naam HEERE [Yahweh] ben Ik hun niet bekend geweest.

Yahweh is de masculiene kant van Gods persoonlijkheid en wezen. Daar waar El Shaddai de verzorger is, is Yahweh de wetgever, Degene die discipline brengt, de noodzakelijke tutor om Zijn kinderen tot volwassenheid te brengen (Gal. 3:24; 4:2).

De gouden gordel trekt de aandacht naar Zijn/Haar borst en is bedoeld om zowel Christus' feminiene als masculiene kant van het priesterschap te portretteren. Als u dit wat vreemd overkomt, neem dan het volgende in overweging: Jezus kwam als het Paaslam. Toen Jezus op het kruis al Paaslam stierf, vervulde Hij deze profetische wet als man. Aan de andere kant lezen we in Numeri 19:2 over de rode koe, wiens as gebruikt werd om het volk te reinigen. Jezus Christus kwam eveneens om deze wet te vervullen om zodoende ons geweten te reinigen (Heb. 9:13, 14). De rode koe was een vrouwtje. Jezus werd op de top [hoofdschedel] van de Olijfberg gekruisigd, naast de plek waar de as van de rode koe werd bewaard. Zodoende vervulde Jezus door Zijn kruisiging een mannelijke als vrouwelijke rol.

Hetzelfde principe wordt in de offerwetten bevestigd, want er kon of een mannetje of vrouwtje geofferd worden (Lev. 3:1). Er werd, wanneer een bestuurder of vorst, zondigde een mannelijke geitenbok geofferd (Lev. 4:23). Wanneer de gemeente (kerk) zondigde werd er een vrouwelijk lam geofferd (Lev. 3:32). De gemeente of kerk was de bruid, de "Eva" van de Laatste Adam.

En daarom vertegenwoordigd de terminologie die we in Openbaringen 1:13 vinden Christus niet alleen als man, maar als een volkomen mens – in dezelfde hoedanigheid als Adam was voordat God een vrouw uit hem haalde. De gouden gordel trekt de aandacht naar Zijn borst en nodigt de kinderen van God uit om tot Hem te komen voor zowel moederlijke verpleging als priesterlijk dienstwerk.

OPENBARINGEN 1:14

14 en Zijn hoofd en haar waren wit, als witte wol, als sneeuw, en Zijn ogen waren als een vuurvlam.

In 1 Kor. 1:15 zegt Paulus ons dat het haar van de vrouw "haar eer is". Paulus zegt eveneens dat dit de reden is dat zij haar hoofd bedekt wanneer ze bidt. Heerlijkheid werd

altijd bedekt of versluierd. Toen God in heerlijkheid op de berg Sinaï neerdaalde, bedekte Hij die heerlijkheid (vuur) door een wolk. De wolk verhulde Zijn heerlijkheid. Toen Jezus in Bethlehem geboren werd, bestond de sluier uit Zijn lichaam die Zijn heerlijkheid verhulde. Zijn heerlijkheid werd slechts heel even door zijn drie discipelen op de berg van verheerlijking gezien.

Daarom wordt Jezus Christus in Openbaringen 1:14 afgeschilderd met wit haar, als witte wol, als sneeuw. De wol herinnert ons eraan dat Hij het Lam van God is; de sneeuw herinnert ons aan de sneeuw op de berg Hermon, waar Hij (naar mijn mening) voor Zijn drie discipelen verheerlijkt werd.

1. DE OUDE VAN DAGEN

Nu is er nog een ander belangrijk aspect van deze beschrijving van Christus die wij zien door Openbaringen 1:14 te vergelijken met "de Oude van dagen" in Daniël 7:9,

9 Ik keek toe totdat er tronen werden geplaatst, en de Oude van dagen Zich neerzette. Zijn gewaad was wit als de sneeuw en het haar van Zijn hoofd als zuivere wol. Zijn troon waren vuurvlammen en de wielen ervan waren laaiend vuur.

In zijn rol als Zoon des mensen bezat Jezus de autoriteit om de hele mensheid als de Opperrechter van de aarde te oordelen (Johannes 5:27).

Dit is een beeld van de laatste opstanding bij het oordeel van de grote witte troon die in Openbaringen 20:11 wordt afgeschilderd. Wanneer de Oude van dagen Zijn zetel neemt om de wereld te oordelen STAAT IEDEREEN OP. In de wet van Leviticus 19:32 wordt hiervan geprofeteerd,

32 U moet opstaan voor iemand met grijze haren [Heb. Saybaw, "op leeftijd"; d.i. witte of grijze haren] en eer bewijzen aan een oudere. Uw God moet u vrezen. Ik ben de HEERE.

Vandaar dat wanneer de Oude van dagen zetelt op de troon om te oordelen, de doden vanwege Zijn grijze of witte haren op zullen staan.

2. ZIJN DAGEN ZIJN EEN VUURVLAM

Zijn ogen worden geassocieerd met "een vuurvlam". In Zacheria 3:9 lezen we,

9 Want zie, wat betreft de steen die Ik voor Jozua [Jezus] neergelegd heb, op die ene steen zullen zeven ogen zijn. Zie, Ik zal er Zijn graving in aanbrengen, spreekt de HEERE van de legermachten. Ik zal de ongerechtigheid van dit land op één dag wegnemen.

Dit is een verwijzing naar 1) de eerste steen (het fundament) voor de tweede tempel die in de dagen van Zerubbabel, de gouverneur, was gebouwd en 2) naar de hogepriester in de dagen van Jozua. Profetisch gezien is Jezus Christus het fundament (1 Kor. 3:11). Ook is Jezus Christus de hogepriester en zelfs zijn Hebreeuwse naam (Jozua) duidt hierop. De burgerlijke gouverneur is eveneens Jezus Christus – gelijk Mozes de burgerlijke gouverneur van Israël een beeld van Christus was. Wat zijn nu de zeven ogen op die ene steen? Het antwoord kan een paar verzen verder gevonden worden. In Zach. 4:10 lezen we,

10 Want wie veracht de dag van de kleine dingen, terwijl die zeven blij zijn als zij het tinnen gewicht zien in de hand van Zerubbabel? Die zeven zijn de ogen van de HEERE, die over heel de aarde trekken.

De ogen van de HEERE zien alles wat op aarde gebeurt. Maar meer nog, zij verblijden zich "als zij het tinnen gewicht in de hand van Zerubbabel zien". Het tinnen gewicht is een paslood dat gebruikt werd bij het bouwen van de tempel (en alle andere gebouwen). Het werd gebruikt om te controleren of een vlak of lijn verticaal staat, dan wel om te zien of een punt zich loodrecht onder of boven een ander punt bevindt. Het tinnen gewicht is dus een symbool van waarheid waardoor de tempel van God volmaakt wordt. De zeven ogen "zien" en verblijden zich. Zien betekent meer dan slechts kijken of iets waarnemen. Daarnaast duidt het ook op erkenning en goedkeuring. Wanneer iemand de koning wilde "zien", dan kon hij een verzoekschrift indienen of de koning ook hem wilde "zien". Wanneer de koning hem wil "zien" houdt in dat de koning hem in een officiële bevoegdheid erkent.

De zeven ogen op de steen moeten de zeven geesten van God voorstellen, die het bouwwerk van de tempel van God oordelen. Wanneer de tempel op waarheid gebouwd is, zullen de zeven ogen van God verblijdt zijn. Dit komt omdat God Liefde is en liefde verheugt zich altijd over de waarheid (1 Kor. 13:6).

Zijn ogen worden als een vlam afgeschilderd, want Gods woord is waarheid (Joh. 17:17). Omdat in Hem de volheid van God is, bezit hij de zeven geesten van God, die samen de Geest van waarheid vormen (Joh. 16:13).

Het werk van God bestaat uit het bouwen van een geestelijke tempel op aarde. Dit is wat de tweede tempel te kennen gaf, toen Zerubbabel hiervan het fundament op aarde legde. Zijn naam zelf betekent "het zaad van Babel (Babylon)". Toen het fundament, die ene steen, op aarde werd gelegd, leek het alsof een zaadje in een aards Babylonische wereldsysteem werd gepland. Op deze manier wordt het Koninkrijk van God op aarde gebouwd. Als eerste wordt het Fundament in de aarde gepland, vervolgens wordt deze "tempel" erop gebouwd, dat bestaat uit de apostelen, profeten en levende stenen.

Zerubbabel, geboren in Babylon, is een beeld van Christus. Hij was namelijk die "steen van zaad" die God in de aarde van Babylon plantte om zo het Koninkrijk van God voort te brengen.

God verblijdt Zich wanneer de aarde vol wordt van Zijn heerlijkheid. Dit is het doel voor de schepping. We moeten stoppen in een scheiding tussen hemel en aarde, want de hemel komt naar de aarde, zoals Jezus bad in Mat. 6:10. De aarde is niet uit niets opgebouwd; het was uit God Zelf gebouwd, want Hij is in alle dingen. God is geest en de aarde is eveneens geest, echter een lage vorm van geest die zichtbaar is geworden door het afremmen van haar elektronen.

Het doel van de schepping was voor God om Zichzelf in deze aardse dimensie te verheerlijken, gelijk Hij altijd in de hemelse dimensie was verheerlijkt. Het was om de kaars met de vlam te verenigen, door gebruik te maken van materie om licht en waarheid te scheppen. Hoewel het erop leek dat dit met de eerste Adam zou falen, zal het met de Laatste Adam slagen. Maar eerst moet Hij de mensheid transformeren van Adamitisch vlees tot het vlees van het lichaam van Christus. Het vleselijke lichaam zoals wij dit vandaag de dag kennen is niet geschikt om Zijn heerlijkheid te huisvesten. We moeten een soort geestelijk vlees bezitten, gelijk Jezus na Zijn opstanding had, om de heerlijkheid van God in al zijn volheid te huisvesten.

OPENBARINGEN 1:15

15 en Zijn voeten waren als blinkend koper, gloeiend gemaakt in een oven, en Zijn stem klonk als het geluid van vele wateren.

In Openbaringen 1:15 zien we de voeten van Jezus afgebeeld "als blinkend koper", want in deze scene wordt Hij als de Rechter van de hele aarde afgebeeld. Koper is het metaal dat oordeel symboliseert. Vandaar dat het koperen altaar (Ex. 27:1, 2) in de tabernakel van Mozes duidde op oordeel voor de zonden waar offers op werden gelegd. De offers waren op hun beurt weer beelden van Christus.

Leuk om te weten is dat ook andere metalen symbolische betekenissen hebben. Goud wordt geassocieerd met de goddelijke natuur. Daarom dat de ark van het verbond van hout met een laagje goud was (Ex. 25:10, 11), zo kan Jezus gezien worden als een mens (hout) bekleedt met de goddelijke natuur. Zilver wordt met verlossing geassocieerd. Daarom dat de Levieten met vijf sikkels zilver verlost konden worden (Num. 3:45-51). Koper of brons wordt geassocieerd met oordeel en daarom had het voorhof een koperen altaar.

Daarnaast is Zijn stem als het geluid van "vele wateren", ofwel een waterval of een stromende rivier. Dezelfde beschrijving vinden we ook in Op. 14:2, waar het gaat over de vele stemmen van de 144.000. Het geluid van vele wateren beschrijft in dit geval menigte van mensen die praten of zingen, vergelijkbaar met het geluid van een menigte in een stadion. De term "vele wateren" wordt ook in Op. 17:1 gebruikt, waar gezegd wordt dat de grote hoer aan "vele wateren" zit. In dit geval interpreteert Op. 17:15 de "vele wateren" voor ons:

15 En hij zei tegen mij: De wateren die u gezien hebt, waaraan de hoer zit, zijn volken, menigten, naties en talen.

Dus wanneer Op. 1:15 spreekt over Christus met een stem "als het geluid van vele wateren", wordt de opvatting aangedragen dat het niet alleen het Hoofd is dat spreekt, maar eveneens de vele overwinnaars die het lichaam van Christus zijn. Samen spreken ze als één iemand – d.i. in overeenstemming met het Hoofd. De bewoording van deze tekst laat ons zien dat het lichaam iets te "zeggen" heeft, want hoewel het het Hoofd is dat spreekt, wordt de stem voortgebracht door het lichaam met vele leden.

OPENBARINGEN 1:16

16 En Hij had zeven sterren in Zijn rechterhand en uit Zijn mond kwam een tweesnijdend scherp zwaard; en Zijn gezicht was zoals de zon schijnt in haar kracht.

1. DE ZEVEN STERREN

Zoals we eerder hebben gezegd zijn de zeven sterren de Plejaden, die als de Zeven Zusters in de hemel worden afgeschilderd, die eveneens de zeven gemeenten in het boek Openbaringen zijn. In het boek "The Glory of the Stars" van prof. E. Raymond Capt, schrijft de auteur op pag. 101 het volgende,

"In de nek van Stier bevindt zich een ander cluster van sterren, genaamd de "Plejaden" (de Zeven Zusters). Dit woord betekent "de samenkomst van de rechters" of "heersers". De helderste ster binnen deze groep is "Alcyone" (Arabisch), hetgeen "het centrum" betekent. Enkele vooraanstaande astronomen menen dat het het centrum van het universum is. Blijkbaar werd dit ook verondersteld toen Job de volgende vraag van God kreeg: "Kunt u de banden van het Zevengesternte (Plejaden) vastbinden?" (Job 38:31)."

Door de zeven gemeenten met de Plejaden te identificeren, zoals Johannes dit doet, toont ons dat de kerk (gemeente) "de samenkomst van rechters" genoemd wordt. De

kerk is de "samenkomst", in plaats van een organisatiestructuur. Het Oudtestamentische woord kahal wordt in het Nieuwtestamentische Grieks vertaald als ecclesia (Heb. 2:12), hetgeen in het Nederlands overgezet is als "gemeente". De kerk in de woestijn onder Mozes (Hand. 7:38) was niet de organisatie van de tabernakel; het was de samenkomst. De kerk is de samenkomst die naar het gebouw gaan en niet het gebouw waar de mensen samenkomen.

Van de Plejaden wordt dus gedacht dat het het centrum van het universum is. De Plejaden werden ook gezien als de troon van God. Het is vervolgens zeer interessant dat de kerk – ofwel de samenkomst – geroepen wordt om op Zijn troon te regeren, hetgeen het centrum van alle dingen is. Op. 2:1 zegt dat de zeven sterren "in Zijn rechterhand" zijn, gelijk Paulus in Ef. 1:20 zegt dat Christus opgewekt is om aan de rechterhand van de Vader te zitten. De "rechterhand" duidt op kracht, autoriteit en heerschappij. In dit geval heeft het een dualistische betekenis. Ten eerste heeft Christus de macht over de zeven gemeenten, want Hij is het Hoofd en is superieur over alles. Ten tweede wordt de kerk zelf autoriteit gegeven op basis van hun positie in Hem en onder Hem. Hun autoriteit is simpelweg een verlenging van Christus' eigen macht.

2. HET SCHERPE ZWAARD

Weinig mensen zouden geloven dat een letterlijk zwaard uit Zijn mond zou voortkomen. Dit wordt overduidelijk symbolisch bedoeld. Vele christenen wordt geleerd dat dit een zwaard van oordeel is, waarmee Hij Zijn vijanden vernietigt. Maar dit is niet helemaal correct. Ten eerste is het het zwaard van het Woord, zoals Paulus ons in Ef. 6:17 vertelt,

17 En neem de helm van de zaligheid en het zwaard van de Geest, dat is Gods Woord.

Omdat woorden uit iemands mond voortkomen, wordt er over dit geestelijke zwaard gezegd dat het uit Zijn mond komt. Het "zwaard van de Geest" staat in contrast met het zwaard van het vlees - d.i. een fysiek zwaard waarmee men letterlijk gedood kan worden. Het zwaard van de Geest doodt "het vlees", maar niet het lichaam.

Zo aanbaden de Israëlieten onder Mozes bijvoorbeeld het gouden kalf met als gevolg dat de Levieten het zwaard ter hand moesten nemen en de afgodendienaren moesten doden. Exodus 32:27, 28 zegt,

27 Hij [Mozes] zei tegen hen: Zo zegt de HEERE, de God van Israël: Ieder moet zijn zwaard aan zijn heup doen, het kamp van poort tot poort door gaan, en ieder moet zijn broeder doden, ieder zijn vriend en ieder zijn naaste. 28 De Levieten deden overeenkomstig het woord van Mozes en er vielen op die dag van het volk ongeveer drieduizend man.

Dit geschiedde aan de voet van de berg Sinaï, de plek waar de wet gegeven was en de plek waar het Pinksterfeest was ingesteld. Pinksteren, ook wel het wekenfeest, was de viering van de dag dat God de wet aan Israël gaf. Als u dat verhaal in Exodus 20 leest, zult u zien dat het volk weigerde om de wet te horen (Ex. 20:18-21). Zodoende waren ze niet in staat om het woord te horen en om de Geest te ontvangen. De vervulling van Pinksteren liet vervolgens 1500 jaar op zich wachten, tot op het moment dat de discipelen in de bovenkamer samenkwamen, zoals opgetekend in Handelingen 20.

Dit betekent dat de Israëlieten, vanwege de weigering om het "zwaard van de Geest" aan te nemen, slechts een fysiek zwaard overhadden om de aarde – en in het bijzonder het land Kanaän, hetgeen God hen als erfdeel wilde geven – te onderwerpen. Het volk beschikte niet over de geestelijke kracht om het land door middel van het zwaard van de Geest te veroveren. Hadden zij dit zwaard wel gehad, dan hadden zij Kanaän misschien wel op een "Pinksterachtige" manier veroverd (evangelisatie), zoals dit in het Nieuwe

Testament geschiedt. Met enkel alleen een fysiek zwaard droeg God hen op om het land te veroveren en niemand in leven te laten (Deut. 7:2, 16).

Dit is de kracht van een fysiek zwaard. Het is ontoereikend om de wortel van het probleem aan te pakken en daarom laat het slechts een bloedspoor achter wanneer het wordt gehanteerd. Maar in het Nieuwe Testament zien we dat God de gelovigen een nieuw zwaard geeft, een zwaard zoals beschreven in Heb. 4:12,

12 Want het Woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot op de scheiding van ziel en geest, van gewrichten en merg, en het oordeelt de overleggingen en gedachten van het hart.

Fysieke zwaarden zijn te bot om ziel van geest te scheiden, noch kunnen zij de overleggingen en gedachten van het hart oordelen. Alleen het zwaard van Geest is hiertoe in staat, want één van de gaven van de Geest is het "woord van kennis" (1 Kor. 12:8). Waar de Israëlieten onder Mozes tekortschoten, wordt het de gelovigen, op het moment dat zij Pinksteren ervaren, in Christus geschonken.

Het zwaard van de Geest is een tweesnijdend scherp zwaard dat in Op. 1:16 uit de mond van Jezus Christus komt. Wanneer Johannes ons een beeld van de Oudtestamentische bloederige slagvelden in de dagen van Mozes had willen schetsen, dan zou hij Jezus waarschijnlijk gezien hebben met een zwaard in Zijn hand, druipend van het bloed. Maar in plaats daarvan ziet hij dat het zwaard uit Zijn mond komt, erop duidend dat het het woord van God is. Het woord van oordeel oordeelt de overleggingen en gedachten van het hart, waardoor zij openbaar worden, opdat de zondaren zichzelf onder ogen moeten zien zoals zij zelf echt zijn – met als gevolg dat zij zich bekeren en zo gered zullen worden.

Toch zien wij in het Oude Testament dat ook dit zwaard van de Geest in de mond van de profeten, die Israël het woord van God overbrachten, wordt gehanteerd. In Hosea 6:5 lezen we,

5 Daarom heb Ik op hen ingehakt door de profeten, Ik heb hen gedood met de woorden van Mijn mond...

Vandaar dat wij zien dat niet van alle Israëlieten het zwaard van de Geest is ontnomen, zelfs niet in de era van het Oude Testament. De profeten spraken het woord van God door inspiratie van de Heilige Geest en dit werd afgebeeld als een scherp zwaard dat uit hen mond voortkwam en op hen (d.i. het volk) inhakte. Dit resulteerde echter niet in een fysieke dood, maar in berouw, een sterven aan zichzelf, het onderwerpen aan het woord van God, in plaats van aan de eigen wil. Een dergelijk woord bracht "dood" aan het vlees, maar ook het opstandingsleven door de Geest.

In Openbaringen 19:15 zien wij een ander beeld van Christus die komt met het zwaard van de Geest in Zijn mond. Er staat,

15 En uit Zijn mond kwam een scherp zwaard, opdat Hij daarmee de volken zou slaan. En Hij zal hen hoeden met een ijzeren staf. En Hij treedt de wijnpersbak van de wijn van de grimmige toorn van de almachtige God.

Terwijl het een beeld is van een angstaanjagend bloedbad van een slagveld, moet deze scene echter niet op die manier worden opgevat. Het zwaard van de Geest resulteert in leven en niet in dood. Net zoals Hij door de mond van de profeten op Israël inhakte (Hos. 6:5), hakt hij nu eveneens met hetzelfde zwaard in op "de volken". Het is een zwaard dat bekering brengt, opdat de zegeningen van Abraham hunne moge zijn, want in Hand. 3:25, 26 lezen we,

25 U bent kinderen van de profeten en van het verbond dat God met onze vaders sloot, toen Hij tegen Abraham zei: En in uw Nageslacht zullen alle geslachten van de aarde gezegend worden. 26 God, Die Zijn Kind Jezus heeft doen opstaan, heeft Hem eerst naar u gezonden om u hierin te zegenen dat Hij ieder van u zou afbrengen van zijn slechte daden.

Met andere woorden, God zegent de mens door hen van zijn slechte daden af te wenden – d.i. zorgen dat zij zich bekeren. Op die wijze zal het zaad van Abraham al de geslachten van de aarde zegenen – door te zorgen dat zij zich bekeren, waardoor zij gered worden. Een dergelijke bekering omvat een “dood” van het vlees – echter niet van het lichaam – door het zwaard van de Geest, dat alleen scherp genoeg is om ziel van geest te scheiden.

Wanneer Christus in Openbaringen 19 komt, afgebeeld met een zwaard in Zijn mond waarmee Hij de volken slaat, gebruikt Hij hetzelfde zwaard als waarmee de profeten op dat ene volk Israël inhakte. Maar ditmaal wordt dit zwaard op alle volken losgelaten, want God zal er voor zorgen dat alle mensen zich zullen bekeren. Elke knie zal buigen en elke tong zal belijden dat Jezus Christus Heer is (Jes. 45:23; Fil. 2:11). Op deze manier zal Hij de volken “slaan”.

De “grimmige toorn van de almachtige God” (Op. 19:15) kan gedachten oproepen van een emotioneel boze God, maar dat doet Hem geen recht. “Toorn” wordt op juridische wijze gebruikt, want het is de wet dat oordeel en straf brengt. Met de term wordt geen emotionele staat van de Rechter bedoeld. De toorn die God ons voorhoud is een vaderlijke toorn jegens de ongehoorzaamheid van Zijn kinderen en niet een geestelijk instabiele tiran die de mens in een vlaag van woede slaat. God moet niet voorgesteld worden als een slechtgehumeurde en wrede tiran, niet als een onvolmaakte vader, maar juist als een wijze Rechter of een liefdevolle Vader die de verantwoordelijkheid op Zich neemt om Zijn kinderen tot volwassenheid te brengen.

3. ZIJN GEZICHT WAS ZOALS DE ZON SCHIJNT

Er wordt gezegd dat het gezicht van Jezus schijnt “zoals de zon”. Hier ziet Johannes Christus volledig ontsluit, waarbij Hij de heerlijkheid van de Vader openbaart, zoals de drie discipelen dit aanschouwden in Zijn verheerlijking op de berg. Dat verhaal kunnen we in Mat. 17:22 vinden, waar staat,

2 En Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd; Zijn gezicht straalde als de zon en Zijn kleren werden wit als het licht.

Deze manifestatie was op zijn beurt een Nieuwtestamentische parallel van de verheerlijking van Mozes toen ook hij “op de berg” was. Dit verhaal kunt u lezen in Exodus 34.

4. DE VERHEERLIJING VAN MOZES

Mozes ging de berg op, waarbij God hem, bij zijn zesde beklimming, de Tien Geboden in steen gaf. Terwijl hij op de berg was maakte het volk echter een gouden kalf om te aanbidden. Toen Mozes na veertig dagen terugkeerde en zag wat het volk had gedaan, brak hij de tafelen van de wet (Ex. 32:19).

Vervolgens ging hij voor de zevende keer de berg op als middelaar voor het volk (Ex. 32:21). God vertelde hem dat Hij Israël niet langer persoonlijk zou leiden, maar dat Hij een engel zou sturen die hen verder zou leiden. Hierna klom Mozes voor de achtste en laatste keer de berg op, zoals opgetekend in Exodus 34:4. Vervolgens maakte God in vers 10 een afzonderlijk en ander verbond met Mozes en Israël,

10 Toen zei Hij: Zie, Ik sluit een verbond; ten overstaan van heel uw volk zal Ik wonderen doen, zoals die op de hele aarde en onder welk volk ook nog nooit tot stand gebracht zijn. Ja, heel het volk, in het midden waarvan u verkeert, zal de daden van de HEERE zien, want het is ontzagwekkend wat Ik met u ga doen.

Dit verbond werd aangekondigd door het licht dat vanaf het gezicht van Mozes scheen toen hij van de berg afdaalde met nieuwe tafelen van de wet. De verheerlijking van Mozes was het begin van deze verbondswonderen. Dit bepaalde naar mijn mening de basis voor het vieren van Israëls laatste feest, namelijk dat van Loofhutten – en in het bijzonder de achtste dag van Loofhutten. Het is de dag van het ontvangen van de volheid van de Geest en van het verheerlijkte lichaam. Mozes was de eerste die het patroon vestigde door het als een feestdag te herdenken. Later werd ditzelfde patroon door Christus herhaald, want Hij was een profeet gelijk Mozes (Deut. 18:18; Hand. 3:22). De laatste vervulling zal gezien worden in het lichaam van Christus op de achtste dag van Loofhutten van een bepaald jaar.

Noch de verheerlijking van Mozes noch die van Jezus worden specifiek gedateerd, want God heeft Zijn plan grotendeels in beelden en schaduwen verborgen. Vanuit het verhaal in Exodus weten we dat dit ergens aan het einde van het jaar plaatsvond. Maar het feit dat Mozes terugkeerde van zijn achtste beklimming biedt ons de eerste aanwijzing. Ten tweede droeg hij de tweede wet, de eerste was namelijk verbroken, dat ons een beeld schetst van het Nieuwe Verbond waar de wet gehouden wordt, aangezien de eerste wet verbroken was (Heb. 8:8-12). Dit was trouwens dezelfde wet (Exodus 34:1). Het enige verschil was dat de tweede wet niet verbroken werd, want het is een blijvend verbond, gebaseerd op wat God in ons wil vervullen en niet wat keurige vrome mensen voor God kunnen vervullen.

5. DE VERHEERLIJING VAN CHRISTUS

Ook de datum van de gebeurtenis van Christus' verheerlijking is niet bekend. Mat. 17:1 en Mark. 9:2 zeggen slechts dat het "na zes dagen" geschiedde. Lukas 9:28 dateert het na een bepaalde tijd van onderwijs, waarbij hij zegt dat het "na ongeveer acht dagen na deze woorden gebeurde". Deze timing houdt in dat de profetie van verheerlijking van het lichaam van Christus na zes "dagen" van Adamitische geschiedenis zal gebeuren, hetgeen we moeten opvatten als 6000 jaar (2 Pet. 3:8). De verklaring van Lukas profeteert van de verheerlijking van de "tarwegemeenschap" op de achtste dag, ofwel na 7000 jaar. Dit is het moment dat de overige gelovigen bij het oordeel van de grote witte troon het onsterfelijke leven zullen ontvangen.

Maar nergens wordt gerept over een bepaalde tijd in het jaar. Op deze wijze zwijgt de tekst net zoals het in het geschrift van Mozes zwijgt.

De meest betekenisvolle aanwijzing kunnen we in Johannes 7 vinden, waar de enige keer in de Bijbel melding van tijd wordt gemaakt, toen Jezus het Loofhuttenfeest vierde. Joh. 7:2 zegt,

2 En het feest van de Joden, het Loofhuttenfeest, was aanstaande.

Jezus stuurde Zijn discipelen vooruit, terwijl hij achterbleef en wachtte. Vervolgens ging Hij ook naar het feest en openbaarde Hij Zichzelf halverwege het feest. Joh. 7:14 zegt,

14 Maar toen het feest al half voorbij was, ging Jezus naar de tempel en gaf onderwijs.

Dit was de vervulling van Maleachi 3:1, waar staat,

1 Zie, Ik zend Mijn engel [Johannes de Doper], die voor Mij de weg bereiden zal. Plotseling zal naar Zijn tempel komen die Heere [Hebr. Ha Adon, "de Heer", d.i. een verwijzing naar de Messias] Die u aan het zoeken bent, de Engel van het verbond, in Wie u uw vreugde vindt. Zie, Hij komt, zegt de HEERE van de legermachten.

De plotselinge verschijning van Christus in de tempel halverwege het Loofhuttenfeest is een zeer gewichtige profetische gebeurtenis. Het suggereert dat Christus op een bepaalde wijze halverwege het feest in een bepaald jaar zal komen. Dit moet correct gezien worden als Zijn komst in Zijn nieuwe tempel, d.i. in het lichaam van Christus, hetgeen nu de tempel is waar Hij verblijft en die Hij tot een geheel maakt.

Het profetische beeld in Johannes 7 toont Hem komende naar Zijn tempel om onderwijs te geven. Het feit dat Hij in Zijn tempel komt en onderwijs geeft, spreekt profetisch over de dag van de openbaring van Christus in ons. Met andere woorden, dit is niet per se een profetie van de manier hoe "Christus wederkomt", dan hoe de gemiddelde christen dit beschouwd.

Dit is eerder een profetie die samen gezien moet worden met de verheerlijking van Mozes en Christus, zoals deze in de Bijbel opgetekend staan. Oftewel, halverwege het Loofhuttenfeest zal Christus in een bepaald jaar aan de wereld verschijnen door de overwinnaars heen. Het zal de tijd zijn dat de zonen van God geopenbaard worden en het woord van God vanuit Zijn tempel – d.i. Zijn lichaam van overwinnaars of "zonen" – onderwezen zal worden. Bij deze openbaring zal het verbond van wonderen die God met Mozes in Exodus 34:10 heeft gemaakt in de zonen van God tot vervulling komen. Het zal de tijd zijn die Jezus waarschijnlijk in gedachte had toen Hij het volgende in Joh. 14:12 zei,

12 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie in Mij gelooft, zal de werken die Ik doe, ook doen, en hij zal grotere doen dan deze, want Ik ga heen naar Mijn Vader.

Wij hebben nog geen grotere werken gezien dan de werken die Jezus deed. Ik geloof echter wel dat deze werken gedaan zullen worden en dat deze onderdeel zullen zijn van een omvangrijkere uitstorting van de Geest die de zonen van God tot de wereld zullen brengen wanneer Christus in hen geopenbaard (ontsluierd) wordt. De reden dat deze volledige kracht is uitgesteld is om te wachten totdat alle overwinnaars door de eeuwen heen geboren zijn en om hen de tijd te geven om tot geestelijke volwassenheid te komen.

Het heeft God behaagt om dit interim pinkstertijdperk te gebruiken om in hen de vrucht van de Geest – in het bijzonder liefde – te ontwikkelen, opdat zij zodoende de gaven van de Geest niet zullen misbruiken. Het verbond van wonderen, waarmee God de intentie heeft om dit in de zonen van God te werken, zal zo groot zijn dat Hij deze kracht niet toevertrouwd aan hen wiens liefde nog onvolwassen is.

Toch is er nog steeds een aspect niet helemaal helder binnen deze profetie. Namelijk het feit dat Jezus profeteerde over de laatste uitstorting van de Geest op de achtste dag van Loofhutten – en niet halverwege het feest. Hiervan lezen we in Joh. 7:37-39,

37 En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus daar en riep: Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken. 38 Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. 39 (En dit zei Hij over de Geest, Die zij die in Hem geloven, ontvangen zouden; want de Heilige Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.)

Zoals we al eerder aantoonden werd dit gezegd om Jes. 12:2, 3 te vervullen,

2 Zie, God is mijn heil [Hebr. Yashua, ofwel Jezus], ik zal vertrouwen en geen angst hebben, want mijn kracht en psalm is de HEERE HEERE, en Hij is mij tot heil [Hebr. Yashua] geworden. 3 U zult met vreugde water scheppen uit de bronnen van het heil [Hebr. Yashua].

Jesaja profeerde dus dat wij water zouden scheppen uit de bronnen van Yashua. Yashua was de Hebreeuwse naam van Jezus, hetgeen in het Grieks als Iesous en vervolgens in het Nederlands als Jezus is vertaald. Zijn naam betekent "heil" (redding). Jezus gebruikte deze woordspeling in Joh. 7:37 om Zichzelf als het onderwerp van de profetie van Jesaja te identificeren. Het feit dat Hij dit op de achtste dag van Loofhutten deed, dateert de werkelijke vervulling van deze uitstorting van de Geest op die dag ergens in de toekomst. Het Pinksterfeest was het begin van de uitstorting, maar bij de uiteindelijke analyse was het slechts een voorschot van de Geest (Ef. 1:14).

Dus de vraag laat ons nog steeds een mysterie achter: hoe kan de uitstorting van de Geest op de achtste dag van Loofhutten geschieden, terwijl de openbaring van Christus halverwege het feest plaatsvindt? De enige verklaring hiervoor is het verhaal in Joh. 6:16-25. Dit is het verhaal van Jezus die op het midden van het Meer van Galilea tot Zijn discipelen komt. Petrus, die de gelovigen aan het einde van het tijdperk vertegenwoordigt, nadert vervolgens tot Hem, gelijk de gelovigen Christus in de lucht zullen ontmoeten (1 Thes. 4:17). Petrus nadert Hem om Hem naar de boot te brengen – en niet om Hem terug naar de kust te brengen waar Hij vandaan kwam. Zo zullen ook wij Christus ontmoeten en Hem naar de aarde leiden, in plaats van dat wij met Hem naar de hemel gaan.

Maar op het moment dat Jezus in de boot stapt kalmeert de zee en bevindt de gehele boot zich aan de kust van Kapernaüm [kapher-nacham], hetgeen "de bedekking van de Trooster" betekent. Dit spreekt over de uitstorting van de Geest aan de andere kant van het meer (hetgeen duidt op de andere kant van het Loofhuttenfeest]. Maar het wonder van "tijdreizen" lijkt de sleutel te zijn om het mysterieuze verband tussen het midden (halverwege) en het einde van Loofhutten te verklaren. De tijdsdata zijn aan elkaar gekoppeld en geschieden door een wonder in de tijd "tegelijkertijd". En toch blijven zij van elkaar verschillen. Dat is het mysterie dat nog begrepen moet worden.

Omdat het boek Openbaringen in het bijzonder over "het wegnemen van het voorhangsel van Jezus Christus" gaat, leek het ons passend om dit onderwerp van verheerlijking in enkele details uit te leggen. Hoewel het gezicht van Mozes met een hemels licht straalde, wordt er niets over zijn lichaam of kleding gezegd. Maar Jezus' gezicht straalde "als de zon" en Zijn kleding werd wit als licht. Dit toont ons dat gelijk Hij verheerlijkt werd, ook wij als Lichaam zullen stralen als de zon. Hierin zien wij een essentieel verschil tussen Mozes en Christus en eveneens het verschil tussen het lichaam van Mozes onder het Oude Verbond en het lichaam van Christus onder het Nieuwe.

6. HET VOLK IS NOG BEDEKT

Toen Mozes in Exodus 34 de berg afdaalde, was zijn gezicht met licht vervuld, hetgeen het volk bang maakte (Ex. 34:30). Mozes vond het nodig om zijn gezicht te bedekken terwijl hij tot het volk sprak.

De apostel Paulus maakt hier in 2 Kor. 3-5 melding van. De apostel zegt heel duidelijk dat zij die onder het Oude Verbond verbleven nog door bedekking verblind werden, alsof het effect van de bedekking van Mozes nog steeds door zijn nakomelingen gevoeld werd. In Christus alleen wordt deze bedekking weggenomen. 2 Kor. 3:15, 16 zegt,

15 Ja, tot op heden ligt er, wanneer Mozes gelezen wordt, een bedekking op hun hart. 16 Maar wanneer het zich tot de Heere bekeert, wordt de bedekking weggenomen.

De bedekking verborg voor het volk de aanwezigheid van God in Mozes. Hoewel Mozes zelf de bedekking droeg, verblindde de bedekking het volk en niet Mozes. Op gelijke wijze zorgde het voorhangsel die het Heilige der Heiligen scheidde er niet voor dat God het volk niet zag, maar juist dat het volk God niet zag.

Gods uiteindelijke doel was om deze bedekking weg te nemen, opdat ieder mens God zonder angst van aangezicht tot aangezicht zou kunnen zien. God heeft de intentie om de bedekking die over alle volken ligt weg te nemen (Jes. 25:7). Dit kon niet in Mozes volbracht worden, hij was slechts de middelaar van het Oude Verbond. Maar in Christus zien wij het ware begin van de wegnemen van de bedekking. Wij worden, zoals we in vers 18 kunnen lezen, door Hem te aanschouwen naar Zijn beeld gelijk gemaakt,

18 Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heere als in een spiegel aanschouwen, worden van gedaante veranderd naar hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zoals dit door de Geest van de Heere bewerkt wordt.

Dit is vervuld in hen die het pad van buiten de tabernakel tot in het Heilige der Heiligen volgen. Door de eerste deur komt de mens in de voorhof, de offerplaats. Dit wordt door het feest van Pascha vertegenwoordigd, de plaats van rechtvaardiging.

De tweede deur leidt tot het Heilige, hetgeen de realiteit van Pinksteren en de inwoning van de Heilige Geest vertegenwoordigd.

Wanneer wij ten slotte het voorhangsel tot het Heilige der Heiligen voorbij gaan, ervaren wij het Loofhuttenfeest, waarbij wij God van aangezicht tot aangezicht kunnen zien. Dit is de plaats van het volledig wegnemen van het voorhangsel van Christus, waar wij Hem aanschouwen en tot Zijn beeld gelijkgemaakt worden, zoals God vanaf het begin al bedoeld had toen Hij het volgende in Genesis 1:26 zei,

26 En God zei: Laten Wij mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en laten zij heersen... 27 En God schiep de mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen.

De hele Bijbel, van Adams val tot aan het einde van de tijd, is het verhaal van hoe God de mens naar Zijn eigen beeld scheidt. De val zorgde voor een omweg van het plan, maar het zal zekerlijk behaald worden, want God faalt niet. Het boek openbaringen biedt het meest vooruitstrevende verslag van allen. Het toont ons de progressie van de geschiedenis tijdens en door het tijdperk van Pinksteren heen tot het wegnemen van het voorhangsel van Christus door de overwinnaars bij de eerste opstanding en daar voorbij.

OPENBARINGEN 1:17-18

17 En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten, en Hij legde Zijn rechterhand op mij en zei tegen mij: Wees niet bevreesd, Ik ben de Eerste en de Laatste, 18 en de Levende, en Ik ben dood geweest en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheid [eis tous aionas ton aionon, "tot in de tijdperken van de tijdperken"]. Amen. En Ik heb de sleutels van het rijk van de dood en van de dood [Hades] zelf.

Johannes viel "als dood neer". Jezus zegt hem vervolgens: "Ik ben dood geweest en zie, Ik ben levend." Dit verwijst naar het feit dat dood aan de opstanding vooraf gaat. Het is geen vereiste om werkelijk fysiek te sterven, want aan het einde van het tijdperk zijn er mensen die leven en zonder te hoeven sterven veranderd worden (1 Kor. 15:51; 1 Thes. 4:17). Maar om zich voor het "leven" te kwalificeren, moet men aan zichzelf sterven – d.i. men moet zich aan Christus onderwerpen en Hem als Heer aanroepen. Dit is de

betekenis van de doop, waarbij men zich identificeert met de dood en opstanding van Christus (Rom. 6:3-8).

Jezus zegt Johannes dat Hij tot "in de tijdperken van de tijdperken" levend is. Dit verwijst in het bijzonder naar de laatste en gewichtigste van alle tijdperken – als eerste het Messiaanse tijdperk van wereldwijde evangelisatie en het daar opvolgende tijdperk na het oordeel van de grote witte troon, waar de rest van de mensheid door de wetten van verlossing en het Jubeljaar verlost zullen worden (zie eveneens ons boek "De oordelen van de goddelijke wet" en "Het Jubeljaar van de schepping").

Jezus zegt dat Hij "sleutels van de dood en van Hades" bezit. Dit is behaald door Zijn leven, dood en opstanding, want Hebr. 2:14, 15 zegt,

14 Omdat nu die kinderen van vlees en bloed zijn, heeft Hij eveneens daaraan deel gehad om door de dood hem die de macht over de dood had – dat is de duivel – teniet te doen, 15 en allen te verlossen die door angst voor de dood gedurende heel hun leven aan slavernij onderworpen waren.

Dit zegt ons dat de duivel de macht over de dood bezat tot het moment dat Jezus Zijn werk op aarde volbracht. Hij overwon de dood door Zijn opstanding en omdat Hij namens "vlees en bloed" kwam, overwon Hij ook namens de mensheid van vlees en bloed. Vanaf die tijd zien wij dat Zijn engelen de sleutels van de afgrond gegeven is (Op. 9:1; 20:1).

OPENBARINGEN 1:20

20 Het geheimenis van de zeven sterren die u in Mijn rechterhand hebt gezien, en van de zeven gouden kandelaren is: de zeven sterren zijn de engelen van de zeven gemeenten, en de zeven kandelaren die u hebt gezien, zijn de zeven gemeenten.

Hier zien wij een basaal onderscheid tussen de zeven sterren (Plejaden) en de zeven kandelaren. De zeven sterren zijn de ENGELN van de zeven gemeenten, terwijl de kandelaar de zeven gemeenten vertegenwoordigt. De engelen (of "boodschappers") van de zeven gemeenten waren de eerste predikanten van die letterlijke gemeenten. Deze gemeenten hadden echter een veel grotere profetische toepassing, want de zeven gemeenten vertegenwoordigen eveneens de zeven tijdperken van gemeenten die samen een periode van 40 Jubeljaar beslaan. De predikanten van die profetische zeven gemeenten zijn dus niet langer meer de menselijke boodschappers van het evangelie, die onder de lokale gelovigen hebben geleefd en zijn gestorven.

De "engelen van de zeven gemeenten" zijn in werkelijkheid engelen die de predikanten ondersteunen en bekrachtigen. Iemands engel bepaald iemands roeping en in het bijzonder iemands woord van openbaring die hij aan anderen moet overbrengen. De zeven sterren zijn daarom de engelen die door God gezonden zijn om de zeven gemeenten te inspireren en om een speciale boodschap via hun predikanten aan hen over te brengen.

Het feit dat de zeven sterren eveneens de Plejaden voorstellen identificeert hen met hemelse wezens. Hoewel de heidenen misschien wel dachten dat de Plejaden godinnen of de zeven zusters waren, biedt de Bijbel ons een meer accuraat begrip van hun symboliek. Het zijn geen godinnen, maar engelen. En omdat de Plejaden in het Hebreeuws Sukkot ("Loofhut" of Loofhuttenfeest) genoemd werden, is de boodschap van de zeven sterren, of engelen, in het bijzonder ontworpen om de zeven gemeenten door Pinksteren heen tot het Loofhuttenfeest te brengen.

Het Loofhuttenfeest is het wegnemen van het voorhangsel van Christus in ons. Vandaar dat de openbaring van God aan de zeven gemeenten – en aan ons allen – de

geschiedenis is van de Nieuwtestamentische kerk in de woestijn in haar progressie van Pascha (het kruis) door Pinksteren tot de volmaaktheid van Loofhutten aan het einde van het tijdperk.

En zo eindigt het eerste hoofdstuk van Openbaringen. Dit laatste vers vormt eveneens een brug tussen hoofdstuk een en twee, waar wij een uitgebreidere studie over de zeven gemeenten kunnen lezen.